

TJEN FOLKET

Desember 1977

Fyll rekkene i partiet!

Ved Lenins død
sendte partiet ut et budskap
til Sovjets arbeidere:
"Lederen vår er død.
Det blir harde tider.
Men klassen
kan vende vanskene til styrke.
Fyll rekkene i partiet.

Og de kom:
Den gamle smeden
som ikke snakket mer
om alderdom og svakhet,
den unge arbeidersken
som ikke lenger sa: "Jeg vet ingenting"
men: "Jeg vil lære"
og gruvarbeideren, som før hadde sagt:
"Familien trenger meg"
sa nå:
"Barna mine
skal aldri bli utbyttet.
Derfor trenger de
en sterk klasse
et sterkt parti."
Og de fylte rekkene i partiet.

Nå samles rovfuglene
igjen under himmelen,
og ingen vet
om han har arbeid og brød i morgen.
Det blir harde tider.
Men klassen
kan vende vanskene til styrke.
Derfor spør vi :

Hva med deg ?
Tror du ikke
klassen har bruk for
hodet ditt,
med alt som livet har lært deg
om utbyttinga, om venner og fiender ?

Og hendene dine
trengs ikke de
til kampens tusen gjeremål :
til å spre sannheten på gatene
til å bære et flagg 1.mai
til å bruke et våpen
når tida kommer ?
Og hva med hjertet ditt
med stikkflammer
mot klassetyraniets daglige fornædning
skal det kveles i sin egen aske
eller gjøre den store ilden
ennå hetere ?

Du må ikke vente lenger !
For hver dag du nøler
tenker klassen ikke klart nok
slår den ikke hardt nok
brenner ikke ilden hett nok.

Fyll rekkene i partiet !

INNHOOLD

Leder:

1. mai 1978 — Ta et fast grep om linja, vekk med sektariske feil!	2
UNGDOMSKAMPANJA «Våg å kjempe, våg å vinne».	
Rapport fra en hus- okkupasjon.	5
Skolér ungdommen i kom- munismen! Bruk	
Bryn/Hellerud SUF's er- faringer	8
Rocke-debatten er på av- veier!	13
Har du oppdaga Røde Gar- de?	15
ANTI-BYRÅKRATIKAM- PANJA Kritikk av SK/AU for byråkratisk leing	15

Kritikk av SK	16
Vi krever kritikk — sjølkritikk av distriksstyret!	16
Lærdommer fra ei suspen- sjonssak i partiet	18
Mao Tsetung: Ei dialektisk forhold til enheten i partiet	21
Erfaringer fra vervearbeidet	22
DEBATT: Skjerp årvåkenheten i kam- pen mot arbeideraris- tokratiet	23
(sjølkritikk fra Røy)	
Hvem er arbeideraristokrat?	25
Rett og gale i samepolitikken	27
Svar til Audun	28
Sosialimperialismen om 3. verden teorien	30

LEDER: 1. mai 1978

— TA ET FAST GREP OM LINJA, VEKK MED SEKTERISKE FEIL

I 1978 er det ti år siden det første Rød Front-toget gikk jennom Oslos gater og bar bud om at sosialdemokratiet ikke lenger skulle ha monopol på arbeiderklassens kampdag. I ei årrekke hadde DNA/LO-ledelsen tråkka denne stolte dagen ned i skitten med sine paroler om klassefred og samarbeid. En ny bevegelse tok opp kampen for å gjenreise dagen i klassekampens ånd. Den skulle igjen bli en dag med kamp mot borgerskapet, opportunismen og imperialismen, slik den hadde vært tidligere.

Fra 1968 til i dag er det skapt en slik tradisjon. De røde klassekamptoga var ikke noe blaff, men en sterk og livskraftig bevegelse som ikke bare blei et alternativ til regjeringas parademonstrasjoner, men som i by etter by overskygga klassesamarbeidstoga. 1. mai-bevegelsen er en av de breieste klassekampbevegelsene partiet jobber i. Forholdet mellom deltagere i 1. maitoga 1977 og RVs stemmetall (21 000 mot 14 200) viser klart at toga favner breitt.

I Faglig 1. maifront-toga deltar det tusener av revolusjonære og progressive mennesker som slett ikke er enige med AKP(m-l) som parti i mange saker, men som regner seg til den del av den progressive klassekampbevegelsen. Dette er fint. Det er slik det bør være. Ganske visst ønsker vi å vinne disse kameratene for partiets syn i de spørsmåla vi er uenige om. Men vi ønsker ikke en front av bare partisympatisører. Vi ønsker bredde, allsidighet og takhøyde i toga på en slik måte at stadig større deler av det arbeidende folket oppfatter Faglig 1. maifront som *sitt* tog. Det er dette som har gitt FFF styrke til å slå de lojale regjeringstoga og SV-toga på 1. mai. Dette og den riktige politiske hovedlinja som toget har hatt.

Derfor kan det ikke bli tale om å legge om hovedlinja for 1. mai 1978. Demonstrasjons-

merket til Faglig 1. maifront bør tvert om heves høyere og generallinja til partiet må settes ut i livet på en riktigere, bedre og smidigere måte.

FORSLAG TIL PAROLER

I septemhernummeret la vi fram en del forslag til hovedparoler for 1. mai. Det har ikke kommet noen argumenter som gjør at vi vil endre dem inntil videre. Derfor vil vi gjenta dem her:

1. mai — enhet på klassekampens grunn

Hovedparoler:

Kamp mot krigsforberedelsene til de to supermaktene Sovjet og USA

— Støtt frigjøringsbevegelsene og de undertrykte nasjonene i den tredeje verden.

— Ungdom — reis kampen mot diskriminering og undertrykking.

— Kamp mot DNA/LO-ledelsens kriseforlik med monopolkapitalen.

— Kamp mot den nasjonale undertrykkinga av samene og fremmedarbeiderne.

— Gjør fagforeningene til kamporganisasjoner — kamp mot alt klassesamarbeid.

— Kamp mot all kvinneundertrykking.

— For et sosialistisk Norge.

Disse parolene er ment som *forslag* og bør behandles som det. Det betyr at partikameratene sjøl må se sitt ansvar for politikken og vurdere om parolene kan gjøres bedre og treffe mer nøyaktig. De må også diskutere med partiløse 1. mai-aktivister for å få fram deres synspunkter og forslag. Det kan tenkes at det i tida fram til 1. mai oppstår situasjoner som vil gjøre det riktig å konkretisere en eller flere paroler ytterligere eller framheve noen paroler framfor andre. 1. mai-toga er jo ikke tidløse. De griper inn i en aktuell politisk situasjon og

må ta sikte på å formulere de riktige parolene for denne situasjonen. Det kan f.eks. tenkes at det kunne være aktuelt å skifte ut den allmenne kvinneparolen med en parole mot porno. Det betyr ikke at de andre sakene i kvinnekampen skal vike plassen for denne parolen i *toget*, men at en i så fall valgte å la en slik parole danne spiss for kvinnekampen akkurat da.

Det må også være mulig å ta opp helt nye hovedparoler om situasjonen krever det. Dersom Sovjet okkuperte Polen slik de gjorde med Tsjekkoslovakia i 1968, ville vi svikte vår oppgave som proletariske internasjonister om vi ikke gjorde protesten mot dette helt sentral på 1. mai. En ny oljekatastrofe i Nordsjøen ville også kreve en sentral protest på 1. mai.

Dette viser at det er viktig å komme fram til hovedparolene nå, samtidig som vi må ha politisk smidighet til å utvikle dem i takt med den politiske situasjonen.

Ta standpunkt til hovedparolene. Kom med dine synspunkter.

**TA VARE PÅ BREDDEN I TOGET!
GÅ DRISTIG UT – LENGE LEVE
«BLÅSBORT VEL»!**

En stor styrke ved FFF-toga har vært bredden av progressive organisasjoner og personer som har slutta opp om toget. Dette har irritert revisjonistene grenseløst og de har utvikla en spesiell form for hets mot dette. De sier at FFF ikke er noe tess, fordi alle kan komme med sine egne paroler, «f.eks. 'Alt vel med Blåsbort Vel'». La dem rase! Vi ønsker Blåsbort Vel hjertelig velkommen i FFF-toget, og om Velet har egne krav de ønsker å reise mot kapital, kommune og stat så kom med dem. FFF er grasrotas tog og derfor skal grasrotas krav fram. Om SV-ledelsen i sin arroganse gir faen i krava til Blåsbort Vel, så gjør ikke vi det. I FFF kan folk delta med alle paroler som ikke strider mot togets grunnlag. Vi ønsker ikke mindre sånt. Vi ønsker mer sånt!

Ved de to siste åras demonstrasjoner har det vært en tendens til ikke å mobilisere massene til å formulere sine egne krav. Det har vært liten dristighet i å gå vidt ut i ulike typer masseorganisasjoner og virkelig stole på massene når det gjelder å stille paroler osv.

BYRÅKRATISKE AVVIK MÅ VEKK

I tråd med denne linja må FFF ha et virkelig levende demokrati. Vi ønsker oss

ikke en komite av Tordenskjolds soldater, men en komite med virkelig bredde og virkelig demokrati. Vi ønsker virkelige allmøter der det blir diskutert politikk og fatta vedtak. Vi ønsker løpende informasjon til aktivistene gjennom internpropaganda.

Svakheter på alle disse områdene var hovedproblemet 1. mai 1977. Tendensen til å tru på kommandering og gi blaffen i demokratiet i fronten eksisterte absolutt, og det var et avvik fra partilinja som vi må ta svært alvorlig. Vi mener at massene er de virkelige heltene, og da må vi handle slik at vi viser det i praksis.

På den måten blir toget bedre. Parolene blir skarpere. Folk får større tillit til FFF og entusiasmen over noe de har vært med på å skape blir større enn det vi eventuelt klarer å skape for noe de ikke har vært med på.

Det er ingen tilfeldighet at FFF i Bergen økte med om lag 500, mens mange andre byer gikk tilbake. I Bergen holdt FFF en stor massekonferanse som virkelig mobiliserte stor entusiasme for toget og for det å mobilisere enda flere. Andre steder ble denne formen for frontdemokrati neglisjert.

Noen kamerater er redde for at det vil oppstå problemer når vi mobiliserer massene breitt til å si meininga si. Vær ikke redde for det. Massene har en potensielt stor entusiasme for sosialismen og klassekampen bare vi evner å legge fram linja vår skikkelig. Hvis det skulle komme fram noen feilaktige ideer skulle vel ikke det være så farlig. Når vi lærer å argumentere mot dem, vil vi vite mer om hvordan vi skal overvinne tvilen hos arbeidsfolk som foreløpig står utfor aktivistenes rekker. Motsigelser vil drive arbeidet framover og gi det liv.

**UNGDOMSSEKSJONENE MÅ RUVE I
TOGA**

Tidligere utgjorde ungdom under 20 år en stor del av FFF-toga. I de seinere åra har tallet på ungdom gått kraftig ned. Dette må vi rette på. Skoleelevene som slåss mot karakterer eller for nynorske lærebøker hører hjemme i FFF. Unge jenter som er rasende på porno og kvinneundertrykking hører hjemme i FFF. Unge aktivister som krever et sted å være og unge arbeidere som krever 25 kroner timen i minstelønn hører også hjemme der. De må få se at vi respekterer dem, at FFF også vil styrke deres egen kamp og knytte den fastere sammen med folk som står på samme side som dem og kjemper mot den samme fienden. Derfor bør

LEDER

det legges ekstra vekt på arbeidet blant ungdommen. Ikke vær redd for at arbeideraristokratiet skal si at «FFF er bare et ungdomstog». Det viser bare deres råtne forakt for ungdommen. Vi veit at ungdommen er framtida! Derfor er vi glade når ungdommen slutter seg til toga i store skarer.

FASTE PRINSIPPER, SMIDIG TAKTIKK

Vi går mot dem som vil stryke kampen mot sosialimperialismen fra grunnlaget. Vi går mot dem som vil stryke kampen mot DNA/LO-ledelsen og klassesamarbeidet fra grunnlaget. Vi viker ikke fra prinsippene våre. Vi godtar ikke en talsmann for sosialimperialismen på talerstolen og heller ingen talsmann for den andre supermakta.

Men vi ønsker oppriktig enhet med folk som er uenige med oss i strategien og i mye av politikken vår, dersom vi kjemper mot den samme fienden. Det betyr at vi må være villige til å gjøre taktiske konsesjoner, vinne allierte som vi ikke kan stå inne for i ett og alt og behandle slike allierte med respekt.

Noen kamerater trur at kampen mot høyreavviket betyr at vi ikke skal ha noen form for taktikk, at anhrer form for midlertidige allierte er forkastelig og at den minste krokvei på veien fram til målet er revisjonisme. Dette er ikke riktig. Lenin understreker at evnen til å gjøre riktige kortsiktige taktiske og strategiske allianser er ei forusetning for å nå målet.

Høyreavvik er å utrope revisjonismen til noe progressivt, gi makta til revisjonistlederne, droppe kampen mot sosialimperialismen osv. Denne fella skal vi absolutt vokte oss mot. Men slik vi bedømmer den taktiske situasjonen foran 1. mai nå, er det feil av «venstre»karakter som er mest nærliggende. Det vil si at det eksisterer en fare for å ikke gå breitt nok ut, ikke gjøre nødvendige kompromisser, definere fienden for breitt og ikke konsentrere slaget mot hovedfienden.

For å ta vinden ut av seila til revisjonistene og sosialdemokratene er vi nødt til å henvende oss til grupper som er påvirkte av dem og overvinne deres motforestillinger mot FFF. Dette krever at partimedlemmene og aktivistene er dyktige i å diskutere politikk og taktikk.

Bruken av hovedparolene må også åpne for svært viktige lokale paroler. Er det ei nedleggingsaffære som truer hele bygda, bør sjølsagt kampen mot den føres opp blant

hovedparolene, og kanskje til og med framheves blant hovedparolene. Men under ingen omstendighet kan vi gå med på at de parolene vi har foreslått utelukkes fra toget.

TA OFFENSEIVEN MOT REVISJONISTARGUMENTER

Et vanlig revisjonistargument er at FFF «ikke har noen politikk, fordi det er reservasjonsrett». Dette bygger på en revisjonistisk forvrengning av reservasjonsretten som de prøver å prakke på oss, for deretter å angripe oss for den. Noen kamerater har gått på denne limpinnen. Derfor er det nødvendig å gjenta hva reservasjonsretten er og hva den ikke er.

Når folk og organisasjoner slutter seg til toget, så er det sjølsagt fordi de oppfatter FFF som det beste uttrykket for sitt standpunkt, det toget som retter seg mot den virkelige fienden og fører kampen for de riktige krava. Når vi snakker om reservasjonsrett betyr det ikke at folk kan reservere seg fra hele toget, slik revisjonistene vil ha oss til å mene.

Vi mener tvert om følgende:

La oss si at ei fagforening eller ei leieboerforening som ikke har noe spesielt omfattende program utover det å kjempe for medlemmenes interesser, ønsker å slutte seg til FFF. Ja, da mener vi at den skal ha full adgang til å gjøre det uten dermed å bli nødt til å vedta FFFs program eller ta stilling til hver enkelt parole i toget. Vi ønsker nemlig at disse foreningene skal fortsette å være breie masseorganisasjoner på sitt område og ikke la seg friste til å bli splitta på spørsmål som ligger utafør den kampen de fører. Til dette trenger de reservasjonsretten. Det betyr at de utfra symapti med FFFs hovedlinje slutter seg til toget under den eller den hovedparolen eller med sine egne paroler. De deltar altså i toget utfra en positiv tilslutning til en parole og ikke med en negativ reservasjon. Dette viser FFs indre demokrati og respekt for masseorganisasjonene, og har ingenting med «mangel på politikk» å gjøre.

Derimot er det revisjonisttoga som mangler demokrati, som krenker masseorganisasjoner osv. De forakter «Blåsbort Vel» og fortjener derfor heller ingen tilslutning fra masseorganisasjonene.

Kamp for en ny rød 1. mai!

Vekk med all byråkratismen og sekterisme!

Vi må lære å arbeide blant ungdommen!

I denne artikkelen legg tre partikameratar fram røynsler frå arbeidet sitt blant kjempande ungdommar. Vi trur det er viktig å få fram konkrete røynsler om partiet skal makte å vinne fram med ein kommunistisk ungdomspolitik. Vi har oppsummert store avvik i den politiske linja andsynes ungdommen og store avvik og dugløyse med

omsyn til metodar som tener til å mobilisere ungdomsmassane.

Aksjonane desse kameratane nemner døme frå er framskredne eksempler på dette feltet. Vi gjør nytte metoden å lære av framskredne eksempler. Kva kameratane legg fram er ikkje nokon heilskapleg oppsummering av arbeidet, men

er konkret røynsle for tre viktige spørsmål: Partiet må drive eige massearbeid blant ungdommen. Vi må ha full tillit til ungdommens kampvilje og kampevne. Vi treng eit ungdomsforbund som kamporganiserer ungdommen.

Red.

— *Kva har de lært om ungdommen gjennom desse aksjonane?*

Knut: Ungdommen er ei vital kraft og er viljug til å kjempe mot undertrykking og for egne krav. Difor har borgarskapet alltid brukt krefter for å kjempe mot ungdommen, fordi dei er ein fåre. Borgarpropagandaen fortel at ungdommen er sløv og dorsk eller drikk seg full og ranar gamle damer, ungdommen er berre moteslavar og stoffbrukarar osv. Tek ungdommen til motmæle, så er dei straks pøblar. Dette propagandabiletet av ungdommen har også verknad på oss. Vi har røynt dette fordi vi såg at mistrua til kva ungdommen makta og kunne forstå stendig kom fram. Vi var redd for å sameine oss med dei og kjempe heilt og fullt med dei.

Alf: Vi merka at pøbelstemplet kom fram. Vi må kjempe mot slike idear hos oss sjølve fordi dei gjer oss til eit haleheng, vi må kjempe

mot dei elles fordi dei sjølsagt er meint å splitte naudsynt solidaritet og støtte. Vi tok dette problemet alvorleg og fann at ingen kunne gi eksempel på slik vold. Ungdommen er sjølsagt ikkje «englar», dei spikar ruter, javel, og dei nyttar stor kjeft til tider og kan verke provoserande i framferda. Men oftest er dette reaksjon på provokasjon frå nidkjære og refsande individ. Dei hatar purken og borgartypar som gjer seg til domarar over deira utsjånad og stil. Vi må vakte oss vel for å gjere knefall for borgarkampanjen enten den ber fram påstanden om latskap eller pøbel. Eit slikt knefall er sjølsagt ei line som ber fram forakt for ungdommen.

— *Kva med påstanden om at ungdommen er dorsk og apolitisk?*

Kari: Ungdommen eg har sett i kamp i den seinare tida er vanleg ungdom, dei har alle dei ytre teikna som borgarskapet knyter sin hets

til. I røynda er dei unge arbeidrarar, dei er ungdom frå yrkesskolar og ungdomsskolar — dei er arbeidslause. Dei har røynt undertrykkinga og hatar samfunnet. Framfor alt hatar dei purken — dei blir terrorisert dagleg. Dei kjenner ikkje marxismen, men dei ser korleis purk og vold er knytt til samfunnet. Dette har gitt dei opprørstrong. Ellers er det vår røynsle at dei er lite påverka av sosialdemokratiet og revisjonismen. Dei har visse sympatier for anarkismen. Dei hatar nazismen. Dei har stor tillit til den som kan vise dei sjøl tillit.

— *Korleis må ein nærme seg ungdommen?*

Knut: Ungdommen har sunn skepsis mot folk som kjem for «å gi gode råd». Dei riv maska av falsk støtte og feilaktig politikk. Dei trudde ikkje på oss før vi gjennom praksis viste at politikken vår var tufta på at vi visste korleis dei hadde det, stutt sagt at vi trudde på histo-

UNGDOMSKAMPANJEN

riane deira om vald og underkuing.

Alf: Vi har nådd eit stykke i ungdomsarbeidet, og vi har nådd dette i kamp mot egne avvik nettopp på dette. Vi har drivi massearbeid og nådd resultat, men initiativet til dette som starta det heile var eit individuelt initiativ, det var for vår del ikkje resultat av kollektiv politisk diskusjon. Kameratane stødde initiativet, men var likevel tilskodarar. Dette syner at det krevst kamp i partiet for å nå målet at det er ei fullverdig partioppgåve å arbeide blant ungdommen, at ungdommen alltid vil være ei hovudkjelde for revolusjonen og partiet.

Kari: Vi har drivi ungdomsarbeid eit par år, også blant ungdom som kjempa fram og gjennomførde strålende aksjonar. Men vi må sei at det ikkje er noka eins og rett line i arbeidet vårt i denne tida. To år tilbake hadde vi kampanje for fagorganisering blant ungdommar, nett det same som nå skulle bli ein utløyser av ungdomskamp. Då som no agiterte vi for studiar i marxismen. Den gongen utan stort resultat, no har vi fleire på sirklar. Arbeidet vårt då og no er mykje eins i det ytre, men er etter vårt syn tufta på ulike politiske liner ansynes ungdommen og revolusjonen. Den førre lina hadde ikkje nokon forståelse for ungdommens kraft og revolusjonære rolle, den var tillitslaus og perspektivlaus. Dette var endra til det betre no. Den førre lina uttrykte knefall for borgarhetsen, den siste var i stand til å kjempe mot den både på dei indre og ytre linene.

Knut: Dette er viktig og eg vil nemne to lærdomar til. Dei to linene skilst fordi vi den gongen var utan evne til å aktivisere og vinne til oss massane trass gode intensjonar, fordi vi ikkje makta å sjå ungdommens særskilte situasjon og nytte metodar i tråd med denne. Den andre lærdomen er basert på at nokre få blant ungdommane hadde studert marxismen og blei no den kjerne som makta å utløyse kampkrafta midt blant massane, kommunismen og politikken blei spreidd av deira egne. Utan ei slik revolusjonær kjerne vinn ikkje den vitale krafta fram her heller.

Kari: Dette syner på ein ytterst klar måte at partiet må drive aktivt sjølstendig arbeid blant ungdomsmassane og kjempe fram revolusjonære ungdomskjerner og vinne tillit. Men det peikar og på kvifor vi treng eit kjempande kommunistisk ungdomsforbund blant massane. Vi fekk bittert røyne dette då AUF kasta seg inn i striden med splittring og antikommunisme. AUF sin demagogi fekk eit visst gjennomslag blant ungdommen som aksjonerte. Her mangla vi sårt talsmenn blant ungdommen sjøl, som var røynde og skolerte nok til å sjå gjennom AUF-demagogien og ta til gjenmæle.

— *Kva slags røynsle har de med at partimedlemmer driv massearbeid blant ungdommen?*

Knut: At vi hadde lita røynsle, sjølsagt. Motseingane kom når vi skulle rette på dette. «Eg kan ikkje gå dit» fekk vi høyre fra kameratar, «eg er 35 år og blir aldri akseptert». Dette er ein-sidedig å basere seg på

teorien om generasjonskløfta. Vi lærde at ungdommen har *mindre* fordommar mot oss enn vi har mot dei. Det var endringa av vårt feilaktige syn som var det viktigaste.

— *Kva slags metodar må vi nytte?*

Alf: Eg vil nemne spørsmålet om møter og politiske diskusjonar. To feil kan vi gjere. Vi kan ture fram med tradisjonelle og lite målretta møter og diskusjonar. Det fører ikkje fram. Eller vi kan spontant legge ned alt saman, det fører ikkje fram heller. Eg vil seie: Har vi noko å legge fram på møte og har vi noko å diskutere, så blir det møte og diskusjon, då kjempar vi for det, det gir visseleg resultat.

Her råkar vi ei kjerne i spørsmålet om ungdomsarbeidet. Ungdommen er den mest vitale delen av samfunnet og dei har eit konkret og fordomslaust tilhøve til verda rundt seg. Dei handlar og krev handling og lærer av handling. Vi må basere oss på at skolering av ungdom må bygge i stor grad på aksjon. Møter etc. må knytast i særleg grad til aksjon, det same med studier.

Kari: Mao seier at ungdommen er dei ivrigaste til å lære og dei minst konservative i tenkinga si. Dei er meir direkte og konkrete enn den nemnde 35-åringen. Vi har røynt korleis dette syner seg i personleg mot. Ikkje berre ved å være uredde i aksjonar, men og i å drive fram agitasjon for saka si. Både vi og kommunistungdommane drog fram mykje om og men når ungdommane sjøl la fram idear om korleis og kor dei skulle vinne støtte

for seg. Men dei nådde gode resultat.

Knut: Eg vil nemne korleis vi lærde dette i aksjonar. Det er heilt rett at ungdommane synte meir framskredent personleg mot enn oss. Dette fordi dei er fri fordomar vi har, men viktigst fordi dei har eit konkret høve til undertrykking og ser bandet til aksjonen. Når ungdommen spikar ruter hos purken og går direkte på purken, gjer dei det fordi dei fører ein verkeleg forsvarsstrid. Vi fattar ikkje heilt dette fordi vi har ikkje kjent klypa til «fleskenakken» dagleg. Når vi vaklar, vaklar vi i røynda på om det er rett det dei fortel, og vi har i såfall ikkje trengt ned og sameina oss med massane. Dette tyder ikkje at vi skal la ver å kjempe for ei korrekt politisk line. Vi må bannlyse all opportuniste. Opportuniste vert ikkje gamal blant ungdom. Høgre i aksjonsopplegg skapar mistillit, då får vi høyre at «dei berre leikar, for oss er det alvor». Leik eller ikkje leik vi har har røynt tendensar til vakling hos oss, det er som ungdommen seier å vike for kampen. Framfor å vere aktive leiarar, blir vi grå eminensar med prat og parolar og ingen aksjon. Då

møtest vi med rette med mistillit fordi vi syner mistillit til dei og deira kamp.

Alf: All opportuniste må bannlystast i alle høve. Vi kan og vise opportuniste ved ikkje å kjempe mot feilaktige idear blant ungdomsmassane. Grovt sett er det tre slike viktige saker som går att: det er motseiingar på jenter, framandarbeidarar og stoff. Slike motseiingar bryt ned solidariteten og hindrar kampevna. Slike feilaktige syn må vi føre kamp mot konsekvent og alltid.

— *Korleis skal vi nå taka fatt på ungdomskampanja?*

Alf: Vår røynsle er at kameratane må ta grundig på den politiske diskusjonen om ungdomspolitikken. Vår feilaktige praksis har ikkje ramla ned frå himlen, men har rot i våre egne hovud. Vi må rekne med kamp før heile partiet heilt og fullt kastar seg inn i arbeidet. Vi røynte og at det er viktig å legge opp ein allsidig politikk. Vi vil be kameratane merke seg at det arbeidet vi nemnde låg før aksjonane. Særskilt vil vi legge vekt på å prioritere fagleg arbeid med ungdom spesielt. Eg vil og nemne at vi hadde hatt gåane eit bra streikestøttearbeid blant

ungdomsaksjonistane. Vi bør merke dette fordi vi ikkje skal tru at ungdomsarbeidet er lik T-bane og Stovneraksjonane i Oslo.

Kari: Vinn røynsle fort og nytt denne særskilt til å kjempe mot tendensar til vakling ansynes ungdommen og vakling på seg som ungdomsorganisasator. Dette er reelle motseiingar som løysest gjennom praksis.

Knut: Eg nemde spørsmålet om kor viktig det var at vi hadde bygd ei kommunistisk kjerne i massane. Dette lærde oss direkte kva det vil seie å knytte partiet til ungdommen. Legg vekt på at ungdommen er åpen og fordomsfri ansynes marxismen og er fyllt av opprør. Vi må ikkje vere eit haleheng i å spreie og tilby marxismen gjennom studietilbod. Vi lærte at det er mogeleg å fylke ungdommen rundt revolusjonen og partiet og dei kommunistiske ungdomsforbunda. Driv vi ein offensiv politikk som kamporganiserer ungdommen på alle felt rydder vi vegen for dette målet.

Oppgåva er stilt, ha tillit til ungdommen, lær av våre røynsler.

Kritikk og sjølkritikk for arbeidet med beretninga fra 2. landsmøte.

Flere lag har kritisert sentralkomiteen for seindrekthet i samband med ferdiggjøringa og utgivelsen av beretninga fra 2. landsmøte. Vi er enige i denne kritikken.

Vi gjengir her en slik kritikk:

Avdelinga vil med dette kritisere SKau for at det tok så lang tid etter landsmøtet før 'Prinsipp-program og vedtekter' ble gitt ut, og særlig fordi 'Beretning til 2. landsmøte' enda ikke er kommet ut.

Dette står i skarp motstrid til 'Utkast til beretning' som jo kritiserer partiets daglige ledelse for ikke å ha gjort nok for å forebygge vulgariseringa, ved ikke å forsyne partiet med nødvendig materiale om oppsummeringa av høyreavviket.

Som det står: 'Dette er en viktig lærdom, og den bekrefter Maos tese om at historiske erfaringer må oppsummeres ikke bare med et lite antall folk, men med hele den revolusjonære bevegelsen'.

Da beretninga vil være et viktig dokument i den videre kampen mot høyre, og mot vulgariseringa av denne kampen i partiet og resten av m-l-bevegelsen, er det et slag mot denne kampen, en støtte til de feilaktige tendensene som finnes, at dokumentene fra landsmøtet, særlig beretninga, ikke er blitt utgitt og spreidd i stort opplag så fort som mulig. Dette er viktig for utviklinga av partiet, men også for ungdomsforbundene og folk som står oss nær.

– FORTSETT OG VIDERE-
UTVIKLE KAMPEN MOT
HØYRE I PARTIET, ER-
STATT HØYRE MED RIK-
TIG POLITIKK!

– OPPSUMMER ER-
FARINGER OG BRING
DEM UT I HELE DEN RE-
VOLUSJONÆRE BEVE-
GELSEN!

– BRUK LANDSMØTE-
DOKUMENTENE AKTIVT I
KAMPEN MOT HØYRE,
FOR EN RIKTIG POLI-
TIKK!

Svar på kritikken.

Kamerater. Dere kritiserer at beretninga ennå ikke er kommet. Det er en riktig kritikk. Riktignok har bearbeidinga av de forslaga som kom inn og gjennomføring av de pålegga til omskrivinger som landsmøtet kom med vært et langt større arbeid enn ferdiggjøringa av programmet. Likevel er det opplagt at vi med ei annen prioritering ville vært i stand til å få beretninga ferdig til 1. mai om ikke annet. Beretninga svarer sjøl på hva slags type feil det er å utsette slike dokumenter. Den kritiserer nemlig den forrige sentralkomiteens AU for ikke å ha gitt ut tesene om høyreavviket i tide, slik at partiet kunne ha et våpen i kampen mot høyre. Nå har det samme gjentatt seg, men fordi vi ikke har vært tilstrekkelig brutale i å rydde annet arbeid til side for de kameratene som skulle utføre gjennomskrivninga. Men resultatet kommer jo ut på ett, og vi må gjøre sjølkritikk for dette.

*For SKau,
Lise.*

DEBATT:

FAGLIG POLITIKK

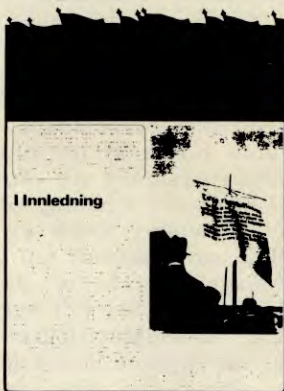
FRAM FOR EN REVOLUSJONÆR FAGLIG POLITIKK

Noen punkter til kritikk av forslaget til manifest:

Diskusjonsforslaget til Faglig Manifest som ble diskutert på sommerleirene er etter min oppfatning et verdifullt bidrag til oppgjøret med det revisjonistiske forslaget til Faglig Manifest som ble lansert i 1974 og avvist av partiet. På en rekke viktige områder staker det opp ei marxist-leninistisk linje i oppgjør med de moderne revisjonistenes faglige linje og partiets egne tidligere høyre-opportunistiske feil. Jeg synes også at strukturen som er valgt stort sett er riktig.

Men samtidig har sommerleirdiskusjonene vist at forslaget lir av mangler og feil som dels er av prinsipiell karakter. Jeg skal her peke på noen sånne punkter og oppfordre andre kamerater til å kvesse standpunktene og penna.

Først synes jeg imidlertid det er viktig å referere en kritikk som etter min oppfatning er tvers igjennom feilaktig og revisjonistisk. På flere sommerleire var det kamerater som angrep manifestet fordi det ikke «gjorde det klart at subjektive kriterier, folks oppfatninger og politiske standpunkt var helt avgjørende for å definere arbeideraristokratiet».

Noen gikk så langt som å hevde at hovedkriteriet på at en arbeider eller tillitsmann var arbeideraristokrat var at han eller hun sto for reaksjonære politiske standpunkter.

ARBEIDER- ARISTOKRATIET

Men forslaget til manifestet behandler helt korrekt arbeideraristokratiet som et *sosialt* sjikt, bygd opp gjennom det systemet av økonomiske og politiske privilegier som imperialismens superprofitter ga muligheten til å sette inn for å korrumpere arbeiderlederne. Det blir pekt på at arbeideraristokratiet er en sosial basis for opportunisten i arbeiderbevegelsen og den viktigste sosiale støtte for borgerskapet. Arbeideraristokratiet er borger-

skapets agenter nettopp fordi det er et sosialt sjikt som *objektivt* er bestukket av imperialismen og sosialimperialismen.

De kameratene som ser på arbeideraristokratens politiske oppfatninger som *grunnlaget* for dette sjiktet bedriver derfor idealisme, de bryter med en materialistisk analyse. Egentlig sier de at «opportunistiske ideer er den sosiale basisen for opportunisten i arbeiderbevegelsen». Etter deres oppfatning kan det nærmest pr. definisjon ikke finnes medlemmer av AKP(m-l) som objektivt er en del av arbeideraristokratiet. Konsekvensen blir ei linje som lukker øynene for at f.eks. også tillitsmenn fra vårt parti blir forsøkt kjøpt opp gjennom ulike tilbud og privilegier. For først når dette slår ut i åpent klasseforræderi vil de se på dette som arbeideraristokratiske tendenser innafor partiet.

Dersom manifestforslaget på dette punktet skal kritiseres så må det være fordi det ikke skarpt og direkte nok polemiserer mot denne typen idealisme. På den sommerleiren der jeg deltok kom det imidlertid også opp en kritikk som jeg mener er riktig. Det ble nemlig påpekt at forslaget i liten grad ana-

lyserer utbredelsen av arbeideraristokratiet på klubb- og foreningsnivå, og betydninga av kampen mot denne lavere delen av sjiktet. Dette er spesielt viktig fordi det lenge har vært en høyrefeil blant kamerater innafor partiet til å kjempe mot topppampene, samtidig som de har neglisjert det politiske oppgjøret med arbeideraristokratiet lokalt. Denne kampen burde det være manifestets oppgave å utdype og konkretisere.

Hva er da de viktigste feila i det forslaget som er lagt fram? Sjø om kritikken ennå ikke er kommet langt nok skal jeg peke på noen punkter som jeg trur er svært sentrale. Det meste av denne kritikken refererer seg til kap. IV – «For en revolusjonær faglig politikk», dvs. det kapitlet som streker opp de faglige oppgavene i dag og sambandet mellom dagskampen og revolusjonen i Norge.

PROLETARIATETS DIKTATUR – KLASSEALLIANSEN

For det første står det i forslaget svært lite om proletariats diktatur og bygginga av sosialismen. Sjølsagt skal ikke det faglige manifestet erstatte partiets program. Men fordi manifestet skal spres til og studeres av arbeidere som kanskje ikke kjenner hele vårt program syns jeg det er av betydning at dette hovedpunktet i vår strategi blir gitt en skikkelig behandling. Proletariats diktatur blir *nevnt* i forslaget, men manifestet burde også kort gjengi prinsippprogrammets oppsummering av hvorfor det er nødvendig å si litt om hva det betyr for arbeiderklassen og dens allierte.

Og *arbeiderklassens allierte* er stikkord til en ny viktig kritikk. For forslaget til manifest sier rett nok allment at proletariatet må «gi sin støtte til andre undertrykte og utbytta mennesker», men slår ikke fast at halvproletariatet, småbøndene og de fiskerne som kan sammenliknes med dem er proletariatets viktigste allierte. Det står heller ikke direkte at vi kommunister kjemper for at fagforeningene skal støtte den kampen som ungdommen under utdanning og progressive intellektuelle, soldatemasser og andre deler av folket reiser mot borgerskapet og staten. Kort sagt, det strategiske spørsmålet om *klassealliansen* blir egentlig forbigått i taushet. Dette er en viktig revisjonistisk feil ved forslaget. Også for dagskampen har den stor betydning. Arbeideraristokratene har nettopp som *linje* å splitte arbeiderne fra deres naturlige allierte. Tenk på bondehetsen som sosialdemokratene driver! Hitraaksjonen, aksjonene til fiskerne i Mausund, sånne kamper er eksempler på saker der vi må kjempe for fagforeningenes solidariske støtte.

KRIGSFAREN

Et annet område er den økende krigsfaren. Her står det en del riktige ting i manifestforslaget, spesielt om endel aksjonsoppgaver i kampen mot sosialimperialismen innafor fagforeningene. Men partiet har i sitt prinsippprogram slått fast at vi lever i ei førkrigstid, og at de faktorene som virker i retning av en ny verdenskrig styrker seg. Dette behandles grundig i prinsippprogrammet og det preger mye av partiets propaganda. Men det preger

ikke forslaget til faglig manifest. Og sjøl om det står litt om nødvendigheten av kamp mot revisjonistenes imperialistiske pasifisme, så står det ikke ett ord om fagforeningenes oppgaver under en nasjonal-revolusjonær krig og vårt syn på deres arbeid i et okkupert Norge. Forslaget refererer på en måte akkurat det arbeidet vi i dag driver, men det streker ikke opp de strategiske linjene som partiet i lys av den økende krigsfaren må følge i sitt faglige arbeid. Dette er en høyrefeil i manifestet, og en feil av prinsipiell karakter.

Denne tendensen til å begrense perspektivet til dagens situasjon og den aller nærmeste tida preger også flere andre punkter i dette kapitlet. Det står om bruk av *politi* mot streikende arbeidere, men ikke om at militærvesenet også er *øva* på å bli satt inn. Tenk på Wintex-øvelsene, Trø alsaka og avsløringene som viste at kommunister, anti-imperialister og røde fagforeninger var et hovedmål for treninga. På samme vis står det om suspensjoner og terror i fagbevegelsen, men det slås ikke fast at den kan bli langt hardere og mer desperat enn vi ser den i dag. I framtida må vi vente at ikke bare enkelte styrer og aktive faglige kadre blir forfulgt, vi må være forberedt på desperate aksjoner for oppløsning av foreninger, masseeksklusjoner, terror og overvåking. Kort sagt, det står om dagens undertrykking, men forslaget til manifestet forklarer ikke at de mange små skrittene forbereder og legger grunnlaget for fascismen.

UNGDOMS- OG KVINNEPOLITIKKEN

Om ungdoms- og kvinnepolitikken i forslaget til manifest er det på flere av leirene sagt harde og riktige ord. I SK's forslag til årsplan, framlagt i Tjen Folket for augsut, blir det slått fast at partiet mangler en helhetlig revolusjonær ungdomspolitik. I forslaget til manifest står det verre til. For der står det ikke ett ord om hva som skal være partiets faglige ungdomspolitik. Antakelig er dette et uttrykk for at manifestforfatteren ikke hadde noen linjer å legge fram, men da burde dette ha vært anmerka. For partiets faglige manifest må både ta opp ekstra-utbygginga av lærlingene og unge arbeidere, diskrimineringa av dem på arbeidsplassene både fra bedriftsledelsen og arbeideraristokratiet, vårt syn på organiseringa av de unge arbeiderne osv. Å korrigere dette svarte hølet i forslaget til manifest må være en viktig del av de politiske diskusjonene om ungdomspolitikken som nå skal tas opp i partiet.

I motsetning til ungdomspolitikken så blir i alle fall kampen mot undertrykkinga av kvinnen behandla. Men det som står er utilstrekkelig. For det første er den faglige kvinnekampen ikke behandla i de historiske delene av manifestet. I en veggavis

på Tromøya 1 ble det rett nok spurt: «Hvor er det blitt av fyrstikkarbeiderskene som streika i 1889 og gikk i spissen for å fagorganisere kvinner i 1890? Har ikke kvinnes faglige kamp hatt noen historisk betydning? Hva med kvinnene i Vietnam, Kina eller Albania? Det *eneste* som står om kvinnene spesielt er et lite avsnitt i kap. IV pkt. 2, men ikke engang der blir de viktigste kvinnekrava, slik som «rett til arbeid», «gratis dag-hjem», «sjølbestemt abort» nevnt. Denne kritikken er riktig, for kommunistenes oppgave må være å reise fagbevegelsen til amp mot alle former for kvinneundertrykking og til støtte for den kjempende kvinnebevegelsens krav.

FAGFORENINGS- NØYTRALITETEN

Til slutt noen ord om fagforeningsnøytraliteten. I forslaget til manifest blir dette korrekt karakterisert som en ideologi skapt av herskerklassen, og revisjonistenes falske slagord om en «partipolitisk fri og uavhengig fagbevegelse» blir avvist. Det står også (s. 7, pkt. 6) at AKP(m-l) kjemper for å spille en ledende rolle i fagbevegelsen. I konklusjonen på pkt. 6 heter det at partiet vil arbeide «for å styrke sine bånd til fagforeningene». Men som konklusjon og oppsummering er dette heller

bleikt, ja, det er prega av en «fagforeningsnøytral» ideologi. Hvorfor ikke heller sitere Lenins ord om at det kommunistiske partiets mål strategisk må være at fagforeningene frivillig stiller seg under det kommunistiske partiets ledelse?

Denne kritikken er ikke ment som en allsidig sammenfatning av forslaget til manifest. Mange deler av det trekker opp linjer som står i skarp polemikk mot den moderne revisjonismen, og som også er et oppgjør med høyrefeil vi fortsatt finner i partiet. Det er derfor viktig å forsvare disse delene av forslaget mot feilaktig revisjonistisk kritikk. Men samtidig mener jeg de punktene som er trukket fram viser at forslaget til faglig manifest på viktige områder har feil og mangler av revisjonistisk karakter som gjør en djuptpløyende kritikk og gjennomskrivning nødvendig.

Jeg vil oppfordre andre kamerater til å følge opp denne kritikken i de kommende numrene av TF.

Grobjan

DEBATT:

Kamp mot arbeideraristokratiet.

På flere av sommerleirene blei det i de faglige diskusjonene lagt stor vekt på spørsmålet om arbeideraristokratiet. Jeg skal her trekke fram en del feilaktige synspunkter som kom fram i diskusjonene og vise hvilke konsekvenser disse synspunktene får i praksis.

Lenin slo fast følgende om viktigheten av å forstå arbeideraristokratiets rolle: «Hvis vi ikke forstår de økonomiske røttene til denne røreteelsen og den politiske og sosiale betydninga den har, kan vi ikke ta et skritt

beideraristokrater finnes – langt mindre at slike finnes i partiet.

La oss se litt nærmere på dette.

INGEN ARBEIDER ARISTOKRATER I PARTIET?

De kameratene som går mot at det finnes (eller i det hele tatt *kan* finnes) arbeideraristokrater i partiet, oppfatter betegnelsen «arbeideraristokrater» som et skjellsord, de «liker ikke karakteristikken», «oppfatter det som et stempel»

analysen av dette begrepet hos Engels), arbeiderne som er med i krigsindustri-komiteene, arbeiderembetsmenn, arbeidere som er organisert i snevert laugs-messige fagforeninger, funksjonærene osv. osv, det er et helt underordnet spørsmål.» (fra «Imperialismen og splittelsen i sosialismen»)

De kameratene som hevder at progressive eller kommunister ikke kan være arbeideraristokrater, legger ensidig vekt på folks subjektive oppfatninger, at de

Er alle som har tillitsverv arbeideraristokrater ?

mot løsninga av de praktiske problemene til den kommunistiske bevegelsen og den forestående sosiale revolusjonen.» (Fra «Imperialismen – forordet».)

De feilaktige synspunktene som kom fram deler seg i to hovedstrømninger. En høyrestrømning (prega av arbeideraristokratisk tenkning) og en radikalistisk («venstre»-kommunistisk) strømning. Høyre hevder at arbeideraristokrater er folk av typen Aspengren, Fiskerud og Froyn, at arbeideraristokrater er folk med både store privilegier i forhold til sine arbeidskamerater og folk som samtidig har reaksjonære ideer. De hevder at ingen progressive ar-

osv. Til disse kameratene vil jeg si: Arbeideraristokratiet er en *vitenskapelig* betegnelse på et *sjikt* som spenner over flere klasser og som består av flere typer. *Felles* for dette sjiktet er at det er bestikki av borgerskapet. Lenin sier om dette: «Borgerskapet i en imperialistisk «stor»makt *kan* økonomisk bestikke de øverste lag blant «sine» arbeidere ved å slenge til dem et par hundre millioner francs om året, for dets egen ekstraprofitt utgjør sannsynligvis omlag en milliard. Og spørsmålet om hvorledes denne lille almissen deles mellom arbeiderministrene, «arbeiderrepresentantene» (husk den glimrende

«ønsker å være kommunister» osv. Disse kameratene vil bare konsentrere kampen mot arbeideraristokratiets «klare» representanter, go bidrar dermed til å dempe årvåkenheten og kampen mot utviklinga av arbeideraristokrater i våre egne rekker. Om bestikkelsene sier Lenin: «De bestikker dem på tusen forskjellige måter, direkte og indirekte, åpent og skjult». («Imperialismen» – forordet).

Partiet har i dag mange kamerater med faglige tillitsverv, mange kamerater som daglig er utsatt for forsøk på bestikkelser og oppkjøp. Etterhvert vil vi få flere kamerater med faglige tillits-

verv. Dette er en viktig del av vår faglige politikk. Uten å også la oss velge til tillitsverv i fagbevegelsen kan det aldri bli snakk om for partiet å spille en ledende rolle i fagbevegelsen og gjøre fagforeningene til kamporganisasjoner. Etterhvert som vi styrker oss i fagbevegelsen, vil det være en illusjon å tro at ikke kommunistene, ja spesielt kommunistene vil bli utsatt for forsøk på bestikkelser på «tusen forskjellige måter». Å ikke se nødvendigheten av årvåkenhet her vil være å neglisjere at det er disse bestikkelsene som er det materielle grunnlaget for opportunisten, det som gjør at det utvikler seg et sjikt som blir «den viktigste sosiale støtta for borgerskapet» (Lenin). Det vil være å neglisjere de historiske erfaringene om folk som har «starta» som kommunister og endt opp som arbeideraristokrater av verste skuffe, nettopp på grunn av bestikkelsene. Lenin sier at imperialismens monopolprofit «gjør det økonomisk mulig å bestikke de øvre laga av proletariatet og gjennom det *fostre, forme og styrke opportunisten*» (Lenin: «Imperialismen» s. 146 — min understrekning.) Det vil være en illusjon å tro at vi ikke kan få arbeideraristokrater i partiet, det vil være en illusjon å tro at vi kan *unngå* å få det. Det at en kommunist er tillitsmann betyr at det er *svært* viktig for borgerskapet at han blir kjøpt opp. Det er derfor viktig at kamerater med tillitsverv aktivt bekjemper privilegier for seg sjøl. Det som avgjør om vi skal betrakte en kamerat som arbeideraristokrat eller ikke er om han godtar bestikkelsene eller aktivt bekjemper hele systemet av bestikkelser. Delegationene fra Oslo Jern- og Met. på LO-kongressen send-

te tilbake dokumentmapper og gaver og avviste fyllefest og kalas. Dette er et utmerka eksempel på kampen mot bestikkelser.

ER ALLE TILLITSMENN A R BEIDERARISTOKRATER?

Enkelte kamerater vil ta «ekstra hardt i» når det gjelder kampen mot bestikkelser og privilegier og hevder at *enhver forskjell* er en form for bestikkelse, enten det dreier seg om en kulepenn på et faglig kurs (eller til og med *deltakelse* på et faglig kurs) eller det dreier seg om at en arbeider har høyere lønn enn en annen. Ja, det er til og med hevda at bare det å ta et tillitsverv innebærer en fordel, et privilegium framfor andre. Konsekvensene av et slikt syn kan bl.a. bli at vi går mot kamp for høyere lønn, eller rett og slett går inn for senkning av lønna til de «best betalte», som en del av «kampen mot arbeideraristokratiet». En slik linje er borgerlig likhetsmakeri og har ingenting med kampen mot arbeideraristokratiet å gjøre, men er tvertimot med på å avspore hele denne kampen.

Det er nok sånn at for sosialdemokrater og revisjonister er det et privilegium å ha et tillitsverv, fordi de da kan sitte på ræva og sabotere arbeiderklassens kamp. Men for oss kommunister er det ikke noe privilegium å ha et tillitsverv. Det er ikke noe privilegium å drive faglig arbeid i arbeidstida, det er heller ikke noe privilegium å være lønna tillitsmann så lenge denne lønna ikke er større enn den en ville hatt om en jobba hele tida. Men det er et privilegium å få *høyere lønn*, motta dokumentmapper, leve på restaurantdletter, motta møtgodtgjørelser osv.

fordi en har et tillitsverv. Deltakerne på LO-kongressen hadde riktignok det privilegium å ha fri fra jobben så lenge kongressen varte, det betyr neppe at mange vil karakterisere de fem fra Oslo Jern- og Met. som arbeideraristokrater av den grunn. La oss slå fast følgende: Vi kan ikke sette opp noen millimeter grense for hva som er bestikkelser og hva som ikke er det. Hovedsaken er at vi kjemper mot hele *systemet* av bestikkelser, uansett i hvilken form det dukker opp. Vi må slå fast at privilegiene er avgjørende, ellers blir vi ikke i stand til å føre kamp mot arbeideraristokratiet. Men vi må ikke gjøre overslag og se enhver forskjell som et privilegium.

Vi må slå fast at å være tillitsmann (ev. lønna) i *seg sjøl* ikke er et privilegium. Arbeideraristokrat blir en når en blir utsatt for bestikkelsene, lar seg kjøpe opp og ikke kjemper *mot* bestikkelsene. Å si at en blir arbeideraristokrat ved å ta tillitsverv vil være å gå inn for å ikke ta tillitsverv i det hele tatt. Når enkelte kamerater sier at vi ikke må utsette oss sjøl for muligheten av å bli arbeideraristokrater vil dette i konsekvens bety at vi ikke skal delta i fagforeningene i det hele tatt. Det vil være å gå inn for «venstre»-kommunistenes linje slik Lenin karakteriserer den: «Kampen mot arbeideraristokratiet» fører vi i arbeidermassens navn og for å vinne disse over på vår side. Kampen mot de opportunistiske og sosialsjåvinistiske førere fører vi for å vinne arbeiderklassen over på vår side. Å glemme denne helt elementære og helt soleklare sannhet ville være en dumhet. Og nettopp denne dumhet begår de tyske «venstre»-kommunister, som av den

DEBATT:

reaksjonære og kontra-revolusjonære ånd hos de øvre lag i fagorganisasjonen trekker slutningen: Tre ut av fagorganisasjonen!! Oppgi å arbeide i den!! Skap nye *utenkte* former for arbeidernes organisasjon!! Dette er en utilgjengelig dumhet, som er ensbetydende med at kommunistene gjør borgerskapet den største tjeneste. For våre mensjeviker er liksom alle opportunistiske, sosialsjåvinistiske, kautskyanske førere for fagorganisasjonen intet annet enn «agenter for borgerskapet i arbeiderbevegelsen» (som vi alltid har hevdet mot mensjevikene) eller «kapitalistklassens håndgangne menn» (...) Ikke å arbeide innafor de reaksjonære fagforeninger betyr å la de utilstrekkelig utviklede eller tilbakeliggende arbeidermasser forbli under innflytelse av reaksjonære førere, av borgerskapets agenter, av arbeideraristokratene eller de «forborgelige» arbeidere» (...).

Å ikke gå inn i fagforeningene, å ikke ta tillitsverv, å ikke «ta sjansen» på å bli utsatt for bestikkelser, å ikke «ta sjansen» på å få arbeideraristokrater i partiets rekke, betyr altså å overlate fagforeningene til arbeideraristokratiet og borgerskapet.

HVA ER YTRE PRESS OG INDRE GRUNNLAG?

Lenin har gitt en klar karakteristikk av arbeideraristokratiet: «Vesteuropas mensjeviker har mye grundigere «satt seg fast» i fagorganisasjonen, det har der utviklet seg et meget sterkere lag av et *laugmessig, trangsynt, egoistisk, forbenet, egenytig, spissborgerlig, imperialistisk innstilt og av imperialismen bestukket og demoralisert* «arbeideraristokrati» enn hos oss. Dette er ubestridelig.» (fra «Venstre»-kommunismen). I vårt arbeid i fagforeningene vil vi alltid være utsatt for et *ytre* press fra arbeideraristokratiet. Dette er en objektiv lov nettopp fordi vi vil rive arbeiderklassen vekk fra arbeideraristokratiet. Det foreligger i partiet tilstrekkelig materiale til å kunne slå fast at påvirkning fra arbeideraristokratiet er en indre forutsetning for høyreavviket i den faglige kampen. (Eks. motsigelene omkring Linjegodskampene og Gra rud-saka.) Påvirkning fra arbeideraristokratiet som et indre grunnlag i partiet har vært et resultat av følgende utvikling: Kamerater har blitt valgt til tillitsmenn og har blitt bestikki, dvs. deres

materielle grunnlag har blitt forandra. Kamerater som har utvikla en praksis prega av større eller mindre arbeideraristokratiske trekk, har spredd sin (mer eller mindre) forandra ideologi i partiet. Partiet har blitt påvirket av ideene (som har «tyngde» når de kommer fra den faglige kaderen). Resultata har blitt at på enkelte områder har arbeideraristokratiets ideer slått igjennom og partiet har gjort høyrefeil. Sjølsagt har vi i det faglige arbeidet også blitt utsatt for direkte press sjøl om vi ikke har hatt fordeler sjøl. Når et slikt ytre press har ført til at kamerater har overtatt arbeideraristokratiets politikk og tenkemåte og spredd denne politikken i partiet, blir dette også en del av det indre grunnlaget.

Arbeideraristokratiets innflytelse i partiet i dag er kraftig svekka. Men vi vil alltid være utsatt for dette presset. Desto sterkere vi blir i fagforeningsarbeidet, desto sterkere blir presset. Det er derfor det er så viktig å skjerpe årvåkenheten, «holde øye med» den faglige kaderen og sørge for at kampen mot spesielle fordeler styrkes. I Prinsippprogrammet slås dette fast sånn: «Partiet sin politikk må vera å isolere arbeideraristokratiet frå dei breie massane av arbeidarklassen. Partiet må oppmuntra arbeidarklassen til ein innbiten og kvass strid mot dette sjiktet av overløparar til borgerskapet sitt læger. Partiet må sjølv hindra at det utviklar seg eit arbeideraristokrati i eigne rekkjer og jamvel kjempa mot påverknaden frå det, som partiet alltid vil vera utsett for. Partiet vil kjempa mot at medlemar som får verv som faglege tillitsmenn eller parlamentarikarar skal

DEBATT:

FAGLIG POLITIKK

motta særskilde føremoner frå dette arbeidet.» (s. 76)

HVA BLIR KONSEKVENSEN AV «VENSTRE» OG HØRYE-FEILA?

De forskjellige synspunktene som er fremma i synet på arbeideraristokratiet består tilsynelatende av to helt motstridende oppfatninger, — men vi får her fullt ut bekrefte teorien om motsetningenes enhet-konsekvensen av at de forskjellige oppfatningene er de samme. De som sier at ingen progressive arbeideraristokrater finnes og at de absolutt ikke finnes i partiet, vil svekke årvåkenheten i partiet mot påvirkning fra arbeideraristokratiet. De vil hindre at kamerater med tillitsverv skal kontrolleres. De mener det er tilstrekkelig at kameratene objektivt ønsker å være kommunister og vil ikke ha noen kamp mot det systemet av bestikkelser som også kommunistene utsettes for. De vil ikke «legge

om stilen», men synes alt er bra som det er —. De hevder at alle med tillitsverv og alle arbeidere med reaksjonære ideer er arbeideraristokrater og som hevder at enhver forskjell er en bestikkelse, — de lander på det standpunkt at vi ikke skal ta tillitsverv, at vi ikke skal gå inn i fagforeningene og jobbe der for å gjøre fagforeningene til kamporganisasjoner —. Uansett om disse ideene er åpent høyre eller «venstre», er konsekvensen av dem det samme — nemlig å overlate fagforeningene til arbeideraristokratiet og å styrke arbeideraristokratiets grep om arbeiderklassen. Mot dette stiller partiet følgende linje for kampen mot arbeideraristokratiet, slik det er formulert i forslaget til faglig manifest: «Overalt vil AKP (m-l) ta initiativet til en kamp mot alle former for økonomiske og sosiale privilegier for tillitsmenn. Slike privilegier er ofte knytta til «bein» i bedriften, i offentlige utvalg og komiteer,

kommunestyrene o.l. Objektivt har slike privilegier karakteren av bestikkelser, og dette systemet har allerede gjort sentrale deler av tillitsmannsapparatet i norsk fagbevegelse til et korrumpert, arbeideraristokratisk sjikt. AKP (m-l) er motstander av heltidsansatte tillitsmenn som er betalt av bedriften. Vi går inn for at tillitsmenn som ansettes av fagforeninga alltid dele lønnsvilkårene med dem som de er valgt til å representere og at de regelmessig skal jobbe i produksjonen. Partimedlemmer som blir valgt som tillitsmenn er forpliktet til å kjempe mot alle former for oppkjøp og personlig gi avkall på alle slags «fordeler» vervet ut ifra arbeideraristokratiets politikk innbyr til.»

Røy

Hvorfor drive daghjems-kamp?

KVINNEPOLITIKKEN

Kvinneundertrykkningen har et materielt grunnlag. Så lenge kvinner ikke deltar i den samfunnsmessige produksjonen, blir vi undertrykt. Kvinner har ikke rett til arbeid så lenge de ikke har daghjemplass til ungene sine. Den økonomiske krisen vi har i dag gjør at kapitalistene vil legge mest mulig av utgiftene til reproduksjonen av arbeidskraft over på arbeiderklassen og folket.

Takten i daghjemsutbyggingen settes ned. Staten

lager en ny lov om barnehager der det står at foreldrene skal betale 50% av driftsutgiftene ved daghjemmene innen 1981. Ungene har rett til daghjem. De er hele samfunnets ansvar. Barn og foreldre har felles interesser i denne kampen. Gjennom daghjemsaksjonen har Kvinnefronten reist kamp for flere og bedre daghjem.

Høsten 1976 oppfordra DA i Oslo foreldre ved daghjem til å gå til betalingsboikott mot Oslo Kommunes daghjemsfiendtlige politikk. Bare ett

Væren til frigjøring går gjennom at kvinnene fullt ut deltar i arbeidslivet og i samfunnets virksomhet ellers.

DEBATT:

daghjem (Hovin) gikk ut i streik. DA hadde samlet 18 000 underskrifter for flere og bedre og gratis daghjem. Massevis av folk var forbanna over åssen kommunen turer fram i daghjemsaka. Hvorfor blei det ikke da en brei streikebevegelse på en lang rekke daghjem? Var det meningen at det ikke nytter å streike? Sjølsagt gjør det det!

På Hovin har vi siden streiken startet i april og til den ble avblåst i juni oppnådd følgende: Nytt tak til 10 000 kroner. Tre heltidsansatte pr. avdeling. En og en halv stilling mer enn i fjor. Vårt andre krav om lørdagsåpning er ikke innført, men et forslag om innskrenkning av åpningstida med et kvarter pr. dag tør Barnehagenemnda ikke gå inn for. Vårt siste krav var en maksimalpris på 250 kroner pr. mnd. Detr er heller ikke innfridd, men Barnehagenemnda og Sosialutvalget tør ikke gå inn for en foreslått økning på 10.

Nye angrep mot daghjemmene kommer stadig. Nye prisøkninger truer, forholdene er dårlige, det blir bygd færre og færre daghjem. Folk blir mer og mer forbanna. Foreldrene på Hovin er også sinna på Oslo Kommune, men det hadde aldri blitt noen streik der dersom ikke kommunister hadde gått i spissen. Å la vær å drive daghjemskamp på daghjemma er sabotasje av massenes interesser. Det er å svike massene.

Gjennom å ta opp de konkrete forholdene på daghjemmet til diskusjon kan vi oppnå enhet om kravet gratis daghjem til alle barn.

Mona

BRYT MED SEKTERI — SLIPP KVINN

Hundre tusener av kvinner sympatiserer med KF's politikk. De vil ha arbeid, daghjems plass og abort — de er mot kvinneundertrykking. Bare i Oslo ble det samla 18 000 underskrifter mot prisstigninga i høst; liknende initiativ er tatt over hele landet med gode resultater. I 8. mars-komiteenes tog gikk det i år tilsammen 13 000. Her har KF gått i spissen.

Samtidig har KF's medlemstall ikke økt — endel nye medlemmer er kommet til, men omtrent tilsvarende har ikke fornya. KF har ikke styrka seg. Dette er alvorlig — og det er bakgrunnen for at rekruttering er stilt som hovedoppgave for fronten i høst. Målsettinga er å doble KF fra sommeren til jul og tredoble til 8. mars 78.

HVORFOR REKRUTTERER IKKE KF?

KF's årsmøte i Oslo slo fast at den viktigste grunnen er at vi ikke spør mange kvinner om de vil bli med — samtidig som fronten har en stil og måte å jobbe på som gjør at mange sklir ut igjen — det var ikke noe for dem.

Hvorfor er det slik? Jeg mener at årsaken for det første er at mange Kvinnefront-medlemmer og kamerater reduserer KF til en front som utelukkende er til for å drive med aktuelle saker i dagskampen, som abort, daghjem osv. — målet full kvinnefrigjøring legges på is. For det andre tenker de seg i virkeligheten KF som en

militant eliteorganisasjon bestående av noen få veldig aktive som kjenner «linja» på alle områder og kan lede alle slags kamper. De tenker seg et kvinneparti.

I en slik organisasjon må en da sjølsagt stille visse krav til medlemmene. De må stå enhetlig på plattformen, de må være villige til å komme på alle møter (mange KF-grupper har derfor innført møteplikt), og delta i evt. møteaktivitet gruppa måtte ha — selv om det i dag i praksis ikke nødvendigvis er så mye. Når folk blir sjuke eller får problemer i familien og ikke kan henge med, må de ut av fronten. Hvis de ikke kna den faste dagen gruppa har møte, er det heller ikke plass til dem.

Dette synet på KF er feilaktig og skadelig — det hindrer oss i dag i å organisere tusner av kvinner rundt en riktig linje for kvinnekampen. Hvis vi ikke kvitter oss med det, vil KF med sikkerhet gå kraftig tilbake.

HVA ER DA KF TIL FOR?

Stalin: «De arbeidende kvinnene — arbeidere og bønder — er den største reserven for arbeiderklassen. Denne reserven utgjør vel halvparten av befolkninga. Skjebnen til den proletariske rørsla, seier eller nederlag for den proletariske makta, avhenger av om kvinnenes reserve kommer til å være for eller mot arbeiderklassen.

Det er derfor proletariatet og fortroppen dens, det kom-

SME OG BYRÅKRATIENE INN I KF!

munistiske paritet, har som sin første oppgave å gå ut i en avgjørende kamp for å fri arbeider- og bondekvinnene fra borgerskapets innflytelse, for å oppdra arbeider- og bondekvinnene politisk og organisere dem under proletariatets fane.» (Stalin: «Verdenskvinnedagen», Pravda 8. mars 1925, Works b. 7 s. 48—49, større utdrag i RF 6—76, s. 48.)

Oppgava vår er å gjøre de arbeidende kvinnene til en mektig revolusjonær kraft. Lenin har streket opp nødvendigheten av å ha egne kvinneorganisasjoner. Han legger vekt på at den særegne kvinneundertrykkinga har skapt tilbakeligheten og passivitet hos kvinnene — derfor må vi ha spesielle agitasjons- og organisasjonsformer blant dem, nettopp for å overvinne denne tilbakeligheten.

I dag, som da Lenin skreiv, holdes kvinnene som kjønn utafør den samfunnsmessige produksjonen og lenkes til hus og hjem. Dette gjør kvinnene til annenrangs på alle områder i samfunnet også kulturelt, politisk og sosialt. Både den materielle situasjonen og all ideologien som spres om hva som er kvinnes plass, gjør at tenkinga til kvinnene også er lenka hjemme — til det private: Familie, hus, det nære praktiske. Mange kvinner gjør lite samfunnsmessige erfaringer fordi de sperres inne bak 4 vegger, men også kvinner som er i jobb preges av undertrykkinga av hele kvinne-

kjønnnet. De er lite med i faglig/politisk/kulturell aktivitet rundt jobben — de drar rett hjem til dobbeltarbeidet — også deres verden er i stor grad privat og isolert.

Det er viktig å innse dette. Lenin sier om småbondekvinnene og kvinnene i de ulike lag av småborgerskapet: «Disse kvinnemassenes upolitiske, usosiale, tilbakeliggende mentalitet, snevheten i hele deres virke og livsmønster er kjensgjerninger.

KFs oppgave i dag er å ta utgangspunkt i kjensgjerningene, at undertrykkinga har gjort kvinnene tilbakeliggende — isolert i hver sin familie. KFs oppgaver er å organisere kvinnene som et skritt ut av passiviteten, mobilisere dem til å ta opp kampen for krava sine istedet for å tie med dem aleine, til å ta stilling til det som skjer i verden istedenfor å tie med dem aleine, til å ta stilling til det som skjer i verden istedenfor å tenke at det har jeg ikke noe greie på. Gjennom å organisere seg og delta i kamp vil kvinnene vinne erfaring, og de vil etter hvert også under vår ledelse se sjøl at forutsetninga for full kvinnefrigjøring er den proletariske revolusjonen. For kvinnene i de undertrykte klassene har dobbelt grunn til å kjempe for sosialismen.

I dag krever KF at kvinnene sjøl skal ta skrittet til å bli aktive og gjerne ha vært det en lang stund før de blir medlemmer i KF. Isteden må

vi tenke helt omvendt: Første skritt for kvinner som begynner å interessere seg for kvinnespørsmål, som vil ha sjøbestemt abort osv., må være å bli med i KF — det må så være frontens oppgave å utvikle dem videre.

Å organisere mange kvinner i KF er derfor et strategisk spørsmål — det er ikke først og fremst slik at vi må rekruttere fordi vi har så mange oppgaver. Vi må organisere massevis av kvinner i fronten fordi det er avgjørende for å nå målet vårt: full kvinnefrigjøring.

STOR MOTSTAND MOT REKRUTTERING

Noen sier at det er hetsen som hindrer oss i å rekruttere — kvinnene vil ikke bli med i KF fordi de er redde AKP(m-l).

Disse kameratene kjenner ikke massene. Erfaringene våre viser at det er kvinnenes fiender som hetser — ikke kvinnene rundt oss. Der KF går ut og snakker med folk, møter de positiv interesse og nysgjerrighet — det er først og fremst vi sjøl som er skremt av hetsen, ikke massene. Mesteparten av hetsen mot KF kommer i dag fra revisjonistene i SV, «NKP» og deres kvinneorganisasjoner. Revisjonistene tar nettopp sikte på å knekke kvinnekampen innenfra gjennom å lamme kommunister og progressive med hets. Der vi holder oss inne, når de sitt mål. Der vil sjølsagt også hetsen og revisjonistene få bedre fotfeste blant massene,

DEBATT:

folk får jo ikke høre hva vi står for.

Noen sier at den viktigste grunnen til at vi ikke rekrutterer er at vi ikke er konsolidert på plattformen til KF. Vi er ikke sikre nok på politikken, vi må ha grundige diskusjoner i KF først.

Dette er å snu situasjonen på hue. Vi er altfor opptatt av å være helt sikre på de riktige svarene, istedenfor å bruke det vi vet om kvinneundertrykkinga i Norge til å mobilisere mange flere. Og hvis ikke det fåtall som er med i KF i dag veit nok om kvinnekamp til å drive KF, hvem andre kan vi da få med oss? Dette er sekterisme, unnskyldning for å sitte inne og diskutere med hverandre istedenfor å gå ut til massene, virkelig lære kvinnene rundt oss å kjenne, lære av deres erfaringer og mobilisere dem til å ta opp kampen sjøl. Og – det er ikke nødvendig å ha studert plattformen for å bli med i KF – det er nok å være for abort eller daghjem eller simpelthen bare ha lyst til å bli med. Folk behøver ikke kunne alt for å stå på stand eller være med i kamp. Krever vi det, blir KF en organisasjon for kvinner som alt har mye erfaring, for de få. Da ser vi bort fra at det er nettopp gjennom å være med i KF, gjennom egne kamperfaringer at kvinnene lærer og griper de lærdommene som er oppsummert i plattformen.

Noen sier at dersom vi ikke stiller visse krav til medlemskap, som at de står på plattformen og er villige til å jobbe i ei gruppe, bryter vi med aktivistprinsippet.

Disse kameratene tenker kvinneparti og demokratisk sentralisme. KF skal være en masseorganisasjon – med massevis av medlemmer

som har ulike meninger om masse spørsmål, og som er aktive på ulike nivåer. Nå er ikke hovedproblemet i dag at det stilles så store aktivitetskrav til medlemmene. Nye folk vil ofte være aktive – i dag er det lite tilbud. Møter er slett ikke det samme som aktivitet, og vi må legge vekt på å gjøre fronten mer aktiv på alle områder.

Men samtidig skal det være mulig å være med i KF uten å delta i organisert aktivitet. Det å organisere seg i KF er et aktivt skritt i seg sjøl, du får medlemsblad (som må bedres kraftig), du blir oppsøkt med ulike tilbud og en dag er det kanskje noe du har lyst til/tør prøve. Du står fram som KF'er overfor venner og kjente – KF får røtter i nye miljøer. KF's slagkraft består ikke i at alle gjør alt og like mye samtidig, men i at tusener av kvinner er organisert rundt ei riktig linje for kvinnekampen og at alt som gjøres med små og store krefter og i ulike former slår i samme retning, for samme mål – full kvinnefrigjøring.

Det blir umulig å administrere og holde kontroll med så mange medlemmer, det kan skli helt ut.

Disse kameratene forstår ikke at massene er de virkelige heltene – redsel og mistillit lyser av argumentet. Vår oppgave er ikke å kontrollere massene – vi skal organisere dem og mobilisere dem til sjøl å være aktive drivkrefter, ta initiativ og reise kamp. Det vil ikke alltid bli etter vår oppskrift, men det er den eneste måten både massene og vi kan lære.

Noen vil ikke ta inn nye medlemmer, for de har ordna opp i gruppa.

Det slike grupper trenger er friskt blod og nye krefter

som kan være med å rydde opp i sekterisme og byråkrati.

Hvordan skal da KF jobbe? Diskusjonen er såvidt starta og erfaringer er ikke oppsummert. To spørsmål har pekt seg ut: KF må drive mer åpen, utadvendt aktivitet – mindre «hemmelige» medlemsmøter, flere åpne møter og saker kvinnene er opptatt av på stedet. I forbindelse med 8. mars hadde noen grupper god erfaring med å erstatte medlemsmøtene med møter av alle som jobba med/var interesserte i 8. mars.

Alle i distriktet/på jobben må vite om gruppa, hva den gjør, hvor den fins. Hele tida må det drives organisert verving, på dører, stands osv. For det andre må det fins aktivitetstilbud slik at det er mulig å delta på forskjellige måter, mer eller mindre.

Noen vil samle abortunderskrifter, noen vil diskutere grunnlaget for kvinneundertrykkinga og skal ha tilbud om studiesrikel, noen vil reise kampen for daghjem, noen vil ha hjelp til å reise kamp på jobben, i borettslaget ellr til å løse problemer i familien. Samtidig er det en oppgave å mobilisere flest mulig til å delta i de viktigste

KVINNEPOLITIKKEN

diskusjonene i KF – i høst landsmøtediskusjon og diskusjon om forholdet til de andre kvinneorganisasjonene – og trekke flest mulig med i arbeidet for å løse KF's hovedoppgave: Rekruttering. Dette stiller krav til ledelsen i KF og til kommunistene der.

REKRUTTERING ER HOVEDOPPGAVA

I fjor lanserte KF en rekrutteringskampanje som ga små resultater. Linja for den var at rekruttering skulle gå som en rød tråd gjennom alt arbeid. Det er vel og bra at vi alltid skal tenke på det, men når rekruttering er hovedoppgava må det ledes, organiseres og drives som en særskilt oppgave – ikke noe som kommer som et resultat av alt annet arbeid.

Rekrutteringa må drives som ei kampanje der flest mulig deltar og med regelmessige oppsummeringer: Hva sa de som ville bli med? Som ikke ville? Hva sa vi? Hovedoppgava må sikres først. Samtidig må vi se at nye medlemmer er et tilskudd til fronten av erfaring, kjennskap til massene og initiativ til å reise kamp på mange områder. Målsettinga – doubling til landsmøtet – tredobling til 8. mars – krever kamp mot sektarisme og byråkrati. Enkelte kamerater har liten tro på at det er mulig – i alle fall hos dem.

Men kvinnene vi skal rekruttere fins rundt oss i massevis. Etter årsmøtet i Oslo kom ei jente og fortalte at hun hadde fått 2 nye medlemmer. De var spurt før, men nå hadde hun spurt på en annen måte. Kvinnene fins – det er bare oss sjøl det kommer an på!

Petrine

PROPAGANDA

Om abonnementskampanjen på Leninserien frå Oktober.

Dette har vi aldri gjort før!

Partiet har vedteke at det skal gjennomførast ein verkampanje for abonnentar på serien «Utvalgte verker i 12 bind» av Lenin frå forlaget Oktober.

Tsetung, som er den neste storserien som byrjar snart. Vi ville gjeve ut Lenin om det ikkje lønte seg økonomisk. Men kva er betre enn at det gjer det!

Kampanjen skal etter planen vera fullført før årsskiftet. Kampanjen vil sikre at verkeleg mange menneske vil ha serien komplett etter kvart som alle banda er ferdige. Attåt vil han syte for at alle kostnader med å laga serien vert betalte med det same gjennom abonnementsordninga. Serien vil snøgt ta inn pengar som kan gå til å finansiere omsetjing og produksjon av andre viktige klassikerverk, t.d. Verker i utvalg av Mao

Prinsippprogrammet for AKP(m-l) slår fast korleis partiet ser på oppgava med å spreia marxistisk litteratur:

«Den daglege praktiske klassekampen er ein stor skule for dei arbeidande massane og partiet, som førebur dei på revolusjonen. Men utan den revolusjonære teorien kan ikkje revolusjonen sigra. Det er heller ikkje nok at berre partiet har kunnskapar om marxismen-leninismen-Mao Tsetungs tenkning, teorien må og vera

spreidd og forstått i større eller mindre grad mellom dei lengstkomne i klassen utanfor partiet....(...) AKP(m-l) må sjå det som ein viktig del av klassekampen under kapitalismen å spreia store opplag av verka til Marx, Engels, Lenin, Stalin og Mao, partiprogramma og andre marxistiske verk, å spreia bøker, aviser, å skriva artiklar og flygeblad som forklarar marxismen, som avslører og fordømer revisjonismen, som forklarar at det

Opgåva er *ny* for alle avdelingar og dei fleste medlemmer. De må difor studere oppgåva særskilt og gjera vedtak om gjennomføringa av henne som er i samsvar med korleis det verkeleg står til på kvar stad.

Kven vil de verva? Dykk sjølve og sume av dei mest leselystne kring partiet? Då set de målet svært lågt. Lenin-serien frå Oktober er det *einaste* tilbodet som finst i dag til folk som vil få eit skikkeleg tverrsnitt av dei

Det er overmåte viktig at røynslene de gjer vert ført vidare til andre. Skriv stutte arbeidarkorrespondansar til Klassekampen om særleg gode eller særleg talande resultat. Slike artiklar vil vera minst like verdfulle som reklamebrosjyrar forlaget må betala tusenvis av kroner for å prenta.

Ta nøye på at dei som abonnerer gjer opp for seg. Dei skal betale ettersom dei får banda i posten. Dersom abonnentane ikkje straks kjem i

er naudsynt med den sosialistiske revolusjonen. At medlemene i AKP(m-l) og så mange som råd er studerer marxistiske verk heile tida, er ein del av klassekampen, liksom det at dei heile tida tek del i den praktiske dagskampen.» (Prinsippprogrammet, s. 127–128.)

Abonnementsordninga og vervekampanjen på Lenin-serien er eit praktisk politisk tiltak for å setja partilina ut livet på dette feltet. Tiltaket sikrar *propagandaen* for Lenin-serien. Det gjer det *enkelt* for folk å skaffe seg *heile serien*. Det gjev alle som vil spreie serien eit *enkelt verktoy for å verve abonnentar*. Det gjer arbeidet med å spreie serien til ei oppgåve for *partiet og partimedlemene*. Utan dei ville det vera uråd å spreie serien i verkeleg masseomfang. Vi kjem til å få liknande oppgaver med dei andre klassikarseriane.

viktigaste skriftona til Lenin. Serien er ikkje laga «for partiet», men for alle, også om dei er i DNA, SV og ikkje stør oss. På den andre sida er det mange folk som verkeleg kunne ha stor glede og nytte av serien, som har fordømar mot teori. Det krev målmedveten innsats frå oss for å få dei til å overvinne desse fordomane. Dessutan finst det mange som gjerne ville kjøpe serien om dei visste om han. Røynslene til no syner at mange kommunistar har vore uvitande om serien. Dei vart ikkje merksame på han før dei las om kampanjen i Klassekampen eller fekk høyre om han på møte! Det same vil vera tilfelle med svært mange folk som de kan koma i kontakt med.

Set dykk mål for kampanjen ut frå dette og syt for at arbeidet gjev dykk røynsler for korleis ein får folk av *ulike* kategoriar til å tekne seg som som abonnentar.

vane med å gjera opp innan 14. dagars-fristen, vil ordninga bli ei praktisk og økonomisk bær for forlaget.

«Muren vårt vern er partiet, sverdet er Lenins lære,» skreiv Rudolf Nilsen. Lenin står høgt hos titusentals norske arbeidarar. Dei vil få endå større respekt for partiet vårt når dei ser vi arbeidar alvorleg med å gje verka hans ut på norsk og spreie dei i masseomfang. Det arbeidet vi gjer med dette i år, vil vi få stor politisk avkastning av i mange, mange år framover. Kvar gong vi treng å visa menge folk til særlege artiklar av Lenin, om det gjeld spørsmål i dagskampen, teoretiske oppgjer med den moderne revisjonismen, kampar i partiet e.l., vil vi vita at folk alt har bøkene og kan slå opp. Vi vil stå umåteleg mykje sterkare når det gjeld å gjera den teoretiske striden mot revisjonismen og for

marxismen til ei sak for *massane* i og utanfor partiet. Om så partiet skulle degenerera, vil Lenins verk finnast hjå mange folk og sjansen for at nokon skal atterreisa den marxist-leninistiske rørsle er svært god.

Driv arbeidet med kampanjen med ettertanke, ikkje løys oppgåva berre formelt.

Eg føreset at de kjenner korleis serien er bygd opp og brukar ikkje plass på det her. Treng de å bli minte på det, så studer vervebrosjyra og Klassekampen, midtsidene 1. juni. (Oppslaget derfrå vil truleg koma som propagandafalck seinare.)

Kamerat i forlaget

Forny abonnementet på Røde Fane.

Undersøkelser har vist at der er mange som unnlater å fornye abonnementet sitt på Røde Fane. Dette er svært beklagelig både for leserne og partiet.

Leserne sjøl slutter å få bladet i posten og dermed går de glipp av mange lærerike og viktige nummer. Partiet trenger et teoretisk tidskrift som kan gå djupere i analysene og utvikle teorien på en helt annen måte enn «Klassekampen» og andre publikasjoner fra partiet har mulighet til. Hvis vi ser tilbake på de åra Røde Fane har eksistert, har det hvert eneste år kommet nummer som har vært avgjørende for å utvikle politikken på viktige områder. Tenk på nummer som «SV eit regjeringsparti uten ministre», «Krigsfaren» og «Kapitalismen i krise», «Kvinnefrigjøring» og nummeret om klasseanalyse. De har alle sammen høyna det politiske nivået til partikameratene og folk utafor partiet, og styrka dem i den

daglige kampen. Hvor mange har ikke vært glade for at de har lest nr. 1–2 for i år når de har kommet opp i diskusjoner om «Firerbanden». Er det noen tvil om at dette er en nødvendig del av partipropagandaen?

Noen sier kanskje, «RF er bra men jeg kjøper like gjerne i løssalg». Disse høre ikke skjønt at et stort antall *stabile* abonnenter er ryggraden i bladets økonomi og den viktigste metoden for å sikre at bladet er sjølberga og får grunnlag for å utvide sidetall og antall utgivelser. Vi må derfor ta alvorlig på oppgava å skaffe mange nye abonnenter og samtidig sikre at de som allerede abonnerer, fornyer når de skal dvs. ved årskiftet. Dette er ikke sikra godt nok. Har du fornya sjøl? Har kameratene dine fornya? Dette må dere sjekke opp umiddelbart. Det kommer skriv til alle abonnenter som er fallt fra. De kan fornye ved å sende inn slippen som følger med.

Kamerat i redaksjonen

SIDE TIL NOTATER.

NESTE SIDE KAN KLIPPES UT OG GJEMMES!

LITTERATURLISTE TIL ET TILLEGGSKURS

Del I: Imperialisme, krig og det nasjonale spørsmål

1. møte: Imperialisme og supermakter

Lenin: Imperialismen kap. VI, VII, IX	38s
Parolen om Europas forente stater, bd. 6, s. 24	4s
Hoxhas beretning kap. V og VI	88s
AKP (m-l)s program kap. II	30s

2. møte: Sosialisme og krig

Lenin: Sosialisme og krig	31s
Mao: Om 2. verdenskrig	41s
Hoxha, kap. V	
AKP (m-l)s program kap. II og V, pkt. 24	+ 4s

3. møte: Inndelinga av verden, det nasjonale spørsmål

Lenin: Nasjonenes rett til sjøbestemmelse	72s
Lenin: Tale på Kominterns andre kongress	20s
Mao: Om det nye demokratiet	43s
SUKPs åpne brev	70s
Den store polemikken, brev 4	25s
Lederartikkel i Zeri i Popullit 7/7-77	
Stalin spørsmål i leninismen s. 48	7s

Del II: Metoder for ledelse

1. møte: Mot amatørismen

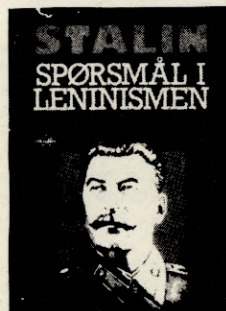
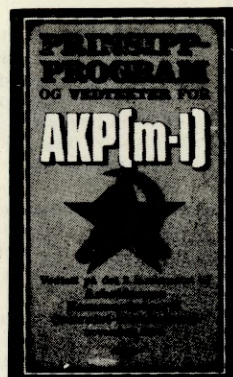
Lenin: Hva må gjøres, kap. IV	55s
Mao: Om praksis	16s
Partiprogrammet, kap. I	15s

2. møte: Undersøkelser og studier

Bekjemp bokdyrking	
Sørg for massenes velferd ...	
Innledning til distriktsundersøkelser	
Forbedre våre studier	
Korriger arbeidsstilen i partiet	
Hvor kommer de riktige tankene fra	39s

3. møte: Mot byråkratismen

Mao: De ti viktigste forholda	22s
KKPs rolle i den nasjonale krigen, s. 108-112	4s
Noen spørsmål vedrørende metodene for ledelse	6s
Arbeidsmetodene i partiutvalga	5s

STUDIESPØRSMÅL TIL TILLEGGSKURS

Del I

Møte 1: a) Hvordan utvikla Lenin tesen om den ujamne utviklinga mellom imperialistmaktene?
b) Diskuter påstanden om at de to supermaktene styrker seg like mye, at de er like farlige osv.
c) Noen hevder at det å si at Sovjet er på offensiven og mest aggressiv, fører til allianse med USA-imperialismen. Diskuter denne påstanden.

Møte 2: a) Hva er grunnlaget for imperialistiske kriger?
b) Kan vi si at en ny verdenskrig er unngåelig i dag?
c) Er det mulig å støtte et mindre imperialistisk land som blir angrepet av ei supermakt?

Møte 3: a) Hvilken betydning har kampen for den nasjonale sjørrådetten i dag i verdensmåletstokk?
b) Noen hevder at det å si at den tredje verden er hovedkrafta i verdensrevolusjonen er å fornekte proletariatets ledende rolle. Diskuter denne påstanden.
c) Teorien om tre verdener blir angrepet for ikke å ha noe klasseinnhold. Stemmer det med de objektive forholda i verden i dag?

Del II

Møte 1: a) Diskuter om Lenins polemikk mot amatørismen rammer deler av partiets arbeid og evt. hva som kan gjøres for å komme amatørismen til livs.
b) Mao siterer Lenins tese: «Praksis teller mer enn (teoretisk) kunnskap, fordi den har ikke bare sin verdi i sin allmenngyldighet, men også i det at den er umiddelbar virkelighet.» Diskuter betydninga av praksis ut fra denne tesen.
c) Partiprogrammet sier at AKP(m-l) er et «parti av en ny type». Hva vil dette si?

Møte 2: a) Mao kritiserer visse folk som bare stoler på rapporter og aldri undersøker forholda personlig. Bruk denne holdninga til Mao til kritiske studier av deres eget arbeid.
b) Diskuter hvordan dere kan bruke Maos undersøkelsesmetode til å få djupe kjennskap til klassekampen i deres eget område, og på den måten få bli i stand til å stille riktigere paroler. (Ta utgangspunkt i et konkret spørsmål og legg en plan for undersøkelsen.)

Møte 3: a) Diskuter det Mao sier i «De ti viktigste forholda om forholdet mellom sentralisme og sjølstendighet i kapittel IV og V. Hva kan vi lære av dette for å kvitte oss med byråkratisme?
b) Diskuter Maos fem retningslinjer for riktig behandling av kader. Blir de fulgt i dag? I tilfelle dere mener at de blir brutt på ett eller flere punkter, hva kan så gjøres for å rette på dette?
c) Mao understreker at det går bare an å ha en hovedoppgave til enhver tid. Han understreker betydninga av ei besluttsom prioritering for å oppnå bestemte resultater. Diskuter hvordan dette prinsippet bør anvendes.

Hvem er arbeider- aristokrat?

Diskusjonen om arbeideraristokratiet er viktig. Jeg hadde (og har) en del motsigelser til linja som blei vedtatt på 2. landsmøte og blei ikke overbevist av den diskusjonen som blei ført før dette. Derfor mener jeg det nå er viktig å fortsette diskusjonen.

Først til diskusjonen om en arbeideraristokrat er subjektivt eller objektivt bestemt. Engels sier at «aristokratiet i arbeiderklassen» (er) «en privilegert minoritet i klassen. Lenin: «enhver imperialistisk 'stor' makt (kan) bestikke mindre sjikt av «arbeideraristokratiet» og gjør det også. Bl.a. av dette tener jeg det er klart at arbeideraristokratiet må defineres objektivt, at det ikke er snakk om å bekjempe privilegier eller ikke, men om en er privilegert eller ikke. Men da hå det også være upresist når det står i partiprogrammet at «partiet må sjølv hindra at det utvikler seg eit arbeideraristokrati i egne rekkjer...» for vi vil reint objektivt få arbeideraristokrater inn i partiet. Men Lenin sier videre: «opportunistene objektivt representerer en del av småborgerskapet og av visse sjikt av arbeiderklassen...» Dvs. at arbeideraristokratiets politiske linje,

objektivt sett, er opportunistisk. Derved sier ikke Lenin at enhver arbeideraristokrat er en opportunist, men at de vil ha spontane tendenser til å utvikle opportunistiske idéer. Derfor må vi være spesielt årvåkne overfor partikamerater som blir arbeideraristokrater. Dvs. vi går ikke mot å ta ledende verv innen fagforeningene, tvert om vi kjemper for å vinne massene over på rett linje, men vi er spesielt oppmerksomme overfor kamerater som får en slik stilling at de har privilegier.

Arbeideraristokratiet er en del av arbeiderklassen

videre: Jeg har motsigelser mot å bruke uttrykket «arbeideraristokrat» som en sekkebetegnelse for det jeg vil kalle arbeideraristokratiet (aristokratiet i klassen), arbeiderbyråkratiet og småborgerlige karrierister. Utkastet til prinsipp-program bruker arbeideraristokrat både om aristokratiet i klassen og som sekkebetegnelse. Dette kan lett føre til misforståelser. Jeg mener klassikerne skiller mellom aristokratiet i klassen, arbeiderbyråkrati og småborgerlige karrierister. Det gjør også

Filip Kotha i sin bok.

Stalin: Jeg tror proletariatet, som klasse, kan bli delt i tre skikt... Det tredje skikt, ... består av arbeideraristokratiet, det «øverste skikt av arbeiderklassen, den mest velhavende delen av proletariatet». (s. 524 Stalin: Om opposisjonen, FLP -74)

Lenin: «... minst fem hundre millioner kan brukes som en almisse til arbeiderlederne og aristokratiet.» (s. 230, Lenin: Rapport til Kominterns 2. kongress, Collected Works, bd. 31)

«Krigen blir ført av alle stormaktene med hensikt å plyndre, dele opp verden... Det bringer høyere profitt til borgerskapet, til et tynt sjikt av arbeiderbyråkratiet og aristokratiet, og også til småborgerskapet (intelligensiaen osv.) som «reiser» med arbeiderbevegelsen lover den smuler av disse profittene (s. 42 Lenin: Opportunismen og den 2. internasjonales sammenbrudd bd. 21) «Noen smuler av borgerskapet kjempeprofitter kan tilfalle en liten gruppe av arbeiderbyråkrater, arbeideraristokrater og småborgerlige medløpere. Sosialsjåvinismen og opportunismen har den samme klassebasis, nemlig alliansen mellom en liten del av privilegerte arbeidere med sitt «nasjonale borgerskap mot massen av arbeiderklassen» (Lenin: Opportunismen og den 2. internasjonales sammenbrudd bd. 22)

Vi ser at klassikerne snakker om arbeideraristokratiet som en del av arbeiderklassen, ikke flere klasser. Samtidig nevner Lenin som regel arbeiderbyråkratiet og småborgerlige karrierister

DEBATT

sammen med arbeideraristokratiet, noe som betyr at de «eksisisterer» på grunnlag av de samme bestiktelser fra borgerskapet.

Er Kleppe og Høydal arbeideraristokrater?

Hvorfor skal vi da skille? Fordi det objektivt er sånn. F.eks. Odd Høydal? Er vel en del av fagligbyråkratiet, han har ikke vært arbeider, men jurist, småborgerlig karrierist. Berit Ås? Arbeideraristokrat? Enn Per Kleppe? Har vel aldri vært arbeider, er han arbeideraristokrat? Hva med de småborgerlige elementene i pressa i f.eks. Ny Tid? Disse er nødvendige for å opprettholde aristokratiets ideologi, men er ikke den sosiale basis for opportunisten i arbeiderklassen, grunnen til at opportunistiske tendenser spontant oppstår i arbeiderklassen.

Hvorfor er det viktig å gjøre dette skille? Fordi at objektive forskjeller medfører forskjellig taktikk fra vår side. Sist sa jeg at det hadde vært en tendens til å se arbeideraristokratiet bare som det faglige byråkratiet, og ikke som en del av klassen. Dette til tross for definisjonen om at begge deler er med i arbeideraristokratiet. Dette har ført til at vi ikke har hatt noen taktikk overfor det egentlige arbeideraristokratiet, bare for det faglige byråkratiet.

Hva fikk jeg som svar da? Jo at det var lett å se at jeg mente at aristokratiet i klassen ikke er så ille og må behandles på en annen måte enn f.eks. FQiskerud. Konsekvensen er lav årvåkenhet overfor arbeideraristokratiet i klassen, ved at det viktigste

ved dem blir at de tilhører arbeiderklassen. I praksis vil det bety at en fortsetter høyreavviket med ikke å avsløre dem som borgerskapets agente men legger opp til en taktikk som tar sikte på å vinne dem, å splitte dem fra det saglige byråkratiet.

Vel huligens var jeg ikke klar nok i innlegget, men jeg sier da at arbeideraristokratiet er den sosiale basis for opportunisten i klassen, det tyder vel ikke på at jeg ønsker fred og fordragelighet med deh. Forøvrig minner logikken meg om KPD(m-l) som sier at alle som sier at Sovjet er den mest aggressive supermakta i dag, er for allianser med USA-imperialismen og samarbeider med sitt eget borgerskap.

Ikke bare tillitsmenn er arbeideraristokrater

Hva mente (og mener) jeg? Det skulle være ganske klart. At aristokratiet i klassen er undervurdert, at det bare, eller i alle fall nesten bare, er det faglige byråkratiet det føres kamp mot. Hvordan kan jeg si det? Bl.a. ved at de diskusjonene som har vært ført om arbeideraristokratiet utelukker snakk om tillitsmenn og om vi skal ta tillitsverv eller ikke. Akkurat som om det er kriteriet for om en er arbeideraristokrat. Hva med elektriker Olsen som har en lettere og bedre betalt jobb enn de andre, han er ikke tillitsmann, men han er en arbeideraristokrat. Derimot trenger ikke en tillitsmann være arbeideraristokrat, hvis ikke vervet medfører fordeler; privilegier. Noen sier, ja men i dag er det faglige byråkratiet som er viktigst, det er der BNA, har makta si. Men er ikke eette å

Prinsipp-programmet har en uklar oppfatning av arbeideraristokratiet hevder artikkelforfatteren.

se på symptomene, 2 på personene på toppen. Hva er grunnlaget for at D A har makta det faglige byråkratiet? Er ikke det at ikke vi avslører og skiller arbeideraristokratiet fra massen av arbeiderklassen? At vi ikke i tilstrekkelig grad viser at arbeideraristokratiet har andre interesser enn flertallet i klassen. Klarer vi å skille arbeideraristokratiet fra massene vil vi ikke da lett skulle det faglige byråkratiet fra maseen av arbeidere (dette kan sjølsagt ikke sees adskilt i praksis). Det er mye lettere å få en arbeidskamerat til 3 se at Tor Aspengren ikke har samme interesser som han sjøl enn at f.eks. elektriker Olsen ikke har det. Hva da når Aspengren bleibytta ut med Tor Halvorsen? Du har bytta person men ikke endra grunnlaget for at de sitter der, at de har et arbeideraristokrati i alle bedrifter som sprer den ideologiske gifta si.

Kamp mot arbeideraristokratiet, arbeiderbyråkratit og småborgerlige medløpere.

Vi må avsløre både Tor Halvorsen og «elektriker Olsen», men gjør vi det på samme måte?

Kameratslig hilsen, Øisten

Rett og gale i same — politikken

Svar til Tor.

I TF for juli hadde eg eit innlegg med kritikk av samepolitikken til AKP(m-l) og i same nr. kom det eit svar frå «Tor» som eg vil få kome med nokre kommentarer til. Etter å ha diskutert disse sakene ein del har eg nå kome til at Tor har rett i det meste av svaret sitt. Kritikken min var mykje prega av idealisme, eg tenkte ut i frå korleis partiet og dei samiske organisasjonane burde vere, ikkje korleis dei verkeleg er i dag.

Eg vil nå prøve å summere opp kva vi ser ut til å være same om:

1. Sameprogrammet til AKP(m-l) er i hovudsaka bra

Dette må vere grunnlaget vårt når vi skal kritisere feila i det. I kritikken min har eg ikkje vurdert dei to sidene, men bare sett feil. Eg meiner Tor har rett i at partiet har ei forholdsvis framskreden analyse av det nasjonale spørsmål i teorien. Ut fra det var det rett av SK å ikkje ta opp revidering av sameprogrammet på 2. landsmøte. (Men dette burde være grunnlagt på forhånd.)

2. Sosialimperialismen

Eg er samd i at den alvorlegaste feilen ved sameprogrammet er at ikkje trugsmålet frå Sovjet er tatt opp. I samband med det må vi og kritisere og kjempe mot den sjåvinistiske politikken til SV/«NKP» i same-spørsmålet.

3. Revolusjonær taktikk

Vi arbeider for at dei samiske organisasjonane skal bli kamporganisasjonar som ser at den norske imperialistiske staten er hovudfienden. I samband med det må sameorganisasjonane og jobbe for å bli økonomisk ubundne av staten, på same vis som andre interesseorganisasjonar for under-

trykte grupper. Men i dag er det like fullt rett av dei samiske organisasjonane å kreve auka løyvingar frå staten, fordi det er eit spørsmål om å få anerkjent samane sine nasjonale organisasjonar og institusjoner.

Så over til dei sakene der det fortsatt ser ut til å rå usemje.

Kva er årsaken til at partiet har jobba så dårlig med samespørsmål?

Det er ikkje nok bare å peike på ein feil og seie at her må vi forberede oss. Vi må analysere årsakene til feila. Eg meiner vi har 2 hovud-årsaker.

1. Partiet er dårlig skolert på det nasjonale spørsmålet.

Eg har sagt ovafor at partiet har ei forholdsvis framskreden analyse av det nasjonale spørsmålet. Likevel meiner eg det er rett å seie at partiet som heilskap er dårlig skolert. Røynsla mi er at i det nasjonale spørsmålet og særskilt same-spørsmålet er forvirringa stor hos store deler av partiet sine medlemmer og sympatisørar. Dei riktige prinsippa for det nasjonale spørsmålet som er utvikla av Lenin og Stalin og som sameprogrammet vårt bygger på er i liten grad studert, diskutert og forstått i partiet, sånn at medlemmene har kunna bruke denne teorien som ei rettleiing til handling.

Går vi så gjennom partiet sin praksis i det nasjonale spørsmålet finn vi at vi har kome mykje lenger når det

gjeld kamp for norsk sjølråderett mot utanlandsk imperialisme (Sovjet, EEC, NATO) enn når det gjeld kampen mot norsk imperialisme i Sameland. Eg meiner dette er uttrykk for eit utbreidd sjåvinistisk avvik i partiet, i strid med sameprogrammet av 1973.

2. Partiet har stilt seg utafordret i samepolitikkens kampen

Vi har ikkje sett det som oppgava vår å ta leiinga i samane sin kamp. Vi har ikkje våga å ta klart standpunkt til dei forskaellige linjene innafor dei samiske organisasjonane. Dette har igjen ført til dårlig rekruttering blant samar.

Linja i valkampen -73 var om lag som så: «AKP(m-l) syns det er bra at samane kjempar. Vi står på sidelinja og klappar.» Då har vi sett partiet som eit norsk parti. Dette er eit anna utslag av sjåvinismen. AKP(m-l) er det kommunistiske partiet i eit land som (i hovudsak) består av 2 nasjonalitetar. Det fins ingen holdbar grunn til at vi da skulle vere meir partiet til det arbeidande folket i den eine nasjonen enn i den andre.

Til sist vil eg seie at utviklinga sidan eg skreiv artikkelen i juli-TF (den blei skrivi og sendt inn i oktober -76) har vore bra. Det ser ut som partiet sitt grep om samepolitikken blir styrka og at det ikkje er så alt for mange år fram til den leiande krafta i samefolket sin kamp heiter Bargiid Kommunistaid Belludat (m-l).

Audun

DEBATT

Svar til Audun

Kamerat Audun hadde i TF for juli et innlegg som skarpt kritiserte partiet i forbindelse med samespørsmålet og sameprogrammet vårt. I svaret han fikk blei kritikken og endringsforslaga til programmet på de fleste punkter tilbakevist. Grunnlaget for det var ikke at jeg mener at sameprogrammet og partiets rolle i samespørsmål er perfekt. Tvert imot, til tross for at hovedsida ved sameprogrammet er bra, inneholder det til dels store feil. Likeens med partiets praksis som må korrigeres kraftig i forhold til det som var blitt gjort fram til tidspunktet Audun skreiv sitt innlegg. Men en hvilken som helst forandring av programmet og praksisen vår er sjølsagt ikke av det gode. Det Audun skreiv var en slik «hvilken som helst endring», som ikke tok utgangspunkt i ei korrekt marxist-leninistisk linje og som ikke bygde på grundige og vitenskapelige analyser av de faktiske forhold. Like fullt inneholdt Auduns innlegg en del standpunkter som han sikkert ikke er aleine om i partiet. Det er derfor nødvendig og nyttig å fortsette

diskusjonen på en del av de punktene som Audun tok opp. Jeg vil derfor i dette innlegget både ta opp det svaret Audun kommer med i dette TF og fortsette polemikken mot de standpunkta han sto for i juli-TF.

«Kritikken min var mye prega av idealisme, eg tenkte ut i frå korleis partiet og dei samiske organisasjonane burde vere, ikkje korleis dei virkelig er idag.» Med denne formuleringa gjør Audun opp de standpunkta han hadde i Juli-TF. Men på denne måten unnlater han å ta oppgjør med de filaktige politiske linjene han sto for. Fordi han unnlater å ta dette oppgjøret reduseres innlegget hans til en erklæring om at vi nå er enig, samtidig som hele innlegget viser at vi ikke er enig. Jg vil konkretisere denne påstanden ved å gå inn på de enkelte punktene hans:

1) SOSIAL- IMPERIALISMEN

I juli-TF skreiv Audun: Å gjøre dette (dvs. utelatelsen av spørsmålet om sosialimperialismen) til den største feilen og den einaste

verd å nemne i beretningsutkastet bidrar til å bagatellisere dei revisjonistiske feila som ellers fins i programmet.» Denne gangen skriver han: «Eg er samd i at den alvorlegaste feilen ved sameprogrammet er at ikkje trugsmålet frå Sovjet er tatt opp.» I mellom disse to innlegga har altså Audun totalt skifta mening om et av de mest brennbare spørsmåla for samene, men han sier ingenting om hvorfor dette var den viktigste feilen. Han sier ingenting om hvorfor han har skifta mening og han prøver heller ikke å sammenligne det han nå mener er den viktigste feilen med sameprogrammet med det han tidligere mente var det viktigste. Følgelig blir hans erklæring om at vi nå er enig hengende i løse lufta. Det som er helt klart er at den kritikken han kom med i juli-TF ikke bare var et resultat av idealisme, men et resultat av skjønning av den moderne revisjonismen og sosialimperialismen. Uten å føre hard kamp mot disse vil med sikkerhet den kampen samefolket fører bli kjørt i grøfta. Det skulle være nok å nevne f.eks. Angola, hvor nettopp ei slik feilaktig holdning førte det angolanske folket fra seier til nederlag. Vi veit at Sovjet er mester i å åle seg inn i den type konflikter samefolket vil komme opp i. De vil komme med demagogi om at Sovjet er samenes venn, spille på de motsigelsene som eksisterer mellom det samiske og det norske folket osv. for å vinne støtte for sin egen ekspansjonisme — noe som vil være en tragedie for det samiske folket. Derfor er spørsmålet om sosialimperialismen og den moderne revisjonismen et avgjørende strategisk

spørsmål uavhengig av det politiske nivået til de samiske organisasjonene.

3) REVOLUSJONÆR TAKTIKK

Heller ikke under dette punktet gjør Audun opp med det forrige innlegget sitt på en skikkelig måte. Det er etter min mening ikke nok å slå fast at han hadde et idealistisk syn på de samiske organisasjonene. Vi er nødt til å analysere de politiske linjene som blei resultatet av denne idealismen. Og resultatet blei en ytterst skadelig politikk som gikk ut på å isolere kommunistene fra massene og ei linje for å nedlegge den samiske motstandskampen. Når såkalte «venstre»-grupper lanserer slike linjer er det ikke fordi de har dårlig gangsyn, men fordi de hater og forakter massene og er innbitte motstandere av sosialismen. Det er slike linjer Audun må ta oppgjør med.

Det det dreier seg om er å utarbeide en korrekt taktikk for dagskampen. Da må vi ta utgangspunkt i den politiske situasjon som nå foreligger og ta hensyn til styrke og svakheter hos både den samiske motstandskampen og fienden, staten og monopolkapitalen.

DET NASJONALE SPØRSMÅL

For samene er det mest sentrale spørsmålet å få anerkjent at de er en nasjon og at de derfor har krav på en rekke særretter, opp til kravet om løsrivelse. Det er akkurat det staten nekter å anerkjenne. Det nasjonale spørsmål står derfor i fokus i hele denne diskusjonen, og spørsmålet vi må stille oss er hvordan skal samene få

pressa staten til å innrømme dem særretter. Samtidig må vi ta hensyn til de motsigelsene og de hindringer som eksisterer i den samiske nasjon for at de skal reise denne kampen på en slik måte at den tjener det langsiktige målet som er nasjonal og sosial frigjøring. Uten at vi tar utgangspunkt i f.eks. at det politiske nivået hos same- ne er lavt, at de er svakt organisert og at det eksisterer store parlamentariske illusjoner, så fører det utvilsomt til slike sekteriske paroler som Audun ville ha.

En annen viktig svakhet i den samiske nasjonen er det faktum at på grunn av den lange undertrykkinga, er store deler av den samiske nasjon uten kunnskap om sitt eget språk, kultur og historie. Kravet om opprettelsen av samisk institutt var derfor både et riktig taktisk krav om særretter og et viktig krav for å spre og lære opp samene i samisk språk, kultur og historie, noe som er av avgjørende betydning for å styrke motstanden.

Konklusjonen må bli at de krava som programmet stiller er korrekte. Det er enkle og rettferdige krav som store deler av samefolket støtter. De griper inn i kjerna i samespørsmålet og tjener de langsiktige perspektivene.

UENIGHET

Så over til de sakene der det (ifølge Audun) fortsatt ser ut til å være uenighet.

1) «Partiet er dårlig skolert i det nasjonale spørsmål» Etter min mening lager Audun ei ordentlig røre ut av dette. Først sier han seg enig i at partiet har ei forholdsvis framskreden analyse av det nasjonale spørsmål i *teorien*. Ut ifra det kan en slutte at Audun mener at partiet har

dårlig praksis på dette området. Seinere i innlegget sitt skriver han at partiet som helhet er dårlig skolert på det nasjonale spørsmål. Når det gjelder praksisen så er den forholdsvis bra når det gjelder kampen for norsk sjølråderett.

For det første kan ikke jeg ta stilling til hvilket nivå den enkelte kamerat rundt omkring i Norge måtte ha i det nasjonale spørsmål. At nivået er forskjellig burde ikke forundre noen. Vi må derfor ta utgangspunkt i partiets politikk som *helhet* og den praksisen partiet som *helhet* har på dette området.

Det er et ubestridelig faktum at partiet i dag går i spissen for og leder kampen for norsk sjølråderett. Videre er partiet det eneste i Norge som har inntatt et korrekt standpunkt til samespørsmålet og det eneste *partiet* som forsvarer samenes interesser. Er dette uttrykk for at partiet er dårlig skolert i det nasjonale spørsmål? Audun er fullstendig ensidig når han vurderer dette spørsmålet, og resultatet er svartmaling og rot. Det Audun og jeg ser ut til å være enige om er at det eksisterer et sjåvinistisk avvik i samespørsmålet. Dette avviket står i motstrid til såvel partiets politikk i det nasjonale spørsmålet alment og til partiets sameprogram. Følgelig må søkelyset rettes inn på de motsigelsene som hindrer oss i å gå ut og kjempe for partiets linje i praksis.

SAMESPØRSMÅLET – ETSÆREGENT SPØRSMÅL

En av disse motsigelsene mener jeg består i en inbitt motvilje mot å se på samespørsmålet som et særegent spørsmål. En vanlig form

DEBATT

denne motsigelsen tar er følgende argumentasjon: «Det er bare det samiske proletariatet som betyr noe, dessuten er en proletar først og fremst proletar, om han er same eller nordmann er ikke det som er viktig.» På dette grunnlaget dukker det opp ideer som at når vi jobber blant og for proletariatet i Norge så jobber vi også samtidig for det samiske proletariats interesser. Sånne ideer er lovmessig knytta til uvilje mot å stille særegne kampfoppgaver utfra at samene er undertrykt som nasjon. Å anse det nasjonale spørsmålet som uviktig, og dermed unnlate å stille kampen for den nasjonale sjølråderetten i sentrum, det skiller seg i prinsippet ikke fra det åpne uttalte standpunktet om at samene ikke er noen egen nasjon, som dermed heller ikke har krav på nasjonale særretter.

En litt annen variant er argumentet om at vi har så mye å gjøre at vi ikke har tid til å prioritere same-spørsmålet. Marxismen-leninismen slår imidlertid helt klart fast at et folk kan ikke være fritt hvis det undertrykker et annet folk. Det norske folk kan derfor aldri gjennomføre sosialismen hvis ikke dette spørsmålet løses. Kampen mot slike sjåvinistiske ideer må føres når vi støter på motvilje mot å gjennomføre praktiske og organisatoriske tiltak for å

komme på høyden med same-programmet.

**AKP(m-l) MÅ BLI
FORTROPPI I
SAMENES KAMP OGSÅ**

2) «Partiet har stilt seg utafør den samiske kampen» Audun har rett i at partiet ikke har spilt noen ledende rolle i den samiske kampen. Dette slo jeg også fast i det innlegget jeg hadde i juli-TF. Det står heller ikke i same-programmet at AKP(m-l) spiller en ledende rolle i samenes kamp. Dette er allikevel nødvendig å korrigere. Jeg er enig med Audun at det fins ingen grunn til at AKP(m-l) ikke skal være fortroppen i begge nasjonene, og det må også slås fast i programmet. Det forplikter oss til å bli istand til å bli fortroppen.

Når det gjelder de samiske organisasjonene så mener jeg at det ikke kan være noe poeng for oss å legge oss ut med svære eksterne polemikker med dem. Hovedpoenget må være å styrke båndta til progressive samer som er med i forskjellige organisasjoner slik at de fremmer riktige linjer i organisasjonene. Vi greier ikke forandre feilaktige linjer ved å stå å kjeft på side-linja. Vår oppgave eksternt blir å styrke partiets propaganda slik at vårt syn på samespørsmålet blir kjent.

Tor.

To liner i

1.1 laget vårt har vi tydelige røynsler med dei to linene når vi skal selja KK på dørene. Desse to linene har kome til uttrykk som ein pågåande stil , som gjev store resultat , og ein puslete , unnskyldande stil , som knapt gjev resultat i det heile.

2. Men sjølve stilen er ikkje det avgjerande. Kva ligg under når nokon pusle og andre er offensive ? Jau, synet på massane har vore avgjerande.

På den eine sida kan ein tenkja : KK er ikkje for arbeidsfolk. Det er vi som kjem og vil dytta på folk noko dei eigentleg ikkje vil ha. Folk vil ikkje kjøpa avisa. Om dei kjøpar henne , vil dei ikkje lesa henne - om dei les henne , vil dei ikkje finna noko i henne. Kjøpar dei avisa , er det for å bli kvitt oss.

Dette er ein galen oppfatning som ikkje samsvarer med røyndomen. Det er eit syn som heng i fordi vi sjølv ligg under for den borgarlege propagandakverna og borgarskapet sitt syn på arbeidsfolk. Dessutan: Folk som pusler ved dørene , får ikkje noko omfattande røynsler som syner dei at det borgarlege synet på arbeidsfolk er feil.

Tvert om:.

Folk har behov for avisa. KK er stort sett skriven av arbeid-arar og andre arbeidsfolk og legg fram deira røynsler. Arbeidarar treng denne informasjonen! Å skjønna dette er grunnleggjande for å fa selt KK og na breitt ut med kommunismen.

Eit døme: Ei jente vi treffe på døra , ville fyrst ikkje kjøpa avisa. Men vi diskuterte mykje med henne. Ho fortalde om jobben - ho vart beinhardt utnytta av staten , gjorde all slags arbeid for 1700 brutto i månaden. Sann ei luse lønn fekk ho fordi ho var ungdom og jente og derfor ekstra utbytta.

I sak etter sak fann vi ut at vi var samde , og at KK og Røde Garde tala hennar sak. Og så var KK einaste avisa utan reklame. Det ende

KK-salet.

med at ho teikna abonnement på Røde Garde, og no tenkjer på å melda seg inn i Röd Ungdom.

3.Hetsen verkar inn på oss sjölv. Om ein blir skremd og ser på oss sjölv som litt säre eller halv-kriminelle, så vil ein snögt falla attende i den puslete stilen.

4.Det er viktig å fa folk til å diskutera.Om ein tenkjer ein skal retta på den puslete stilen, og så smell i veg som ein propagandakvern straks folk glöttar på döra, så har ein enno ikkje retta på den galne oppfatninga av massane.Vi må lära å lytta til folk, for å finna ut kva vi er saunde om.Om vi finn ut det, og diskuterer ut fra senje, så syner rövnslene at 60 - 70 % kjöpar KK.

Mange har problem med kva dei skal gjera om folk bare seier nei og let att döra.Men korleis er det med mange som seier nei, har dei i det heile tatt lese avisa? På kva grunnlag seier dei nei? Spör ein om det, så er det med ein gong utgangspunkt for ein diskusjon om avisa.

5.Vi må ha ein folkeleg mate å opptrø på, og ikkje drive pedanteri.

6.Kan vi gjera KK-salet unna med venstrahanda, eller er vi nöydde til å leggja ned ein god del arbeid i det? Vi meiner ein KK-dag må setjast av til föremalet, det kan ikkje sjuskast unna mellom slaga. Vi gjer det sann at vi fyrst kjem saman for 1/2 times diskusjon på avisa - så gar vi ut for å selja, og da er det viktig at vi har kvelden på det.

7.Vi må vera veldig tolmodige nar vi diskuterer med folk.All rövnslø syner at reaksjonære id ar ikkje sit djupt hod folk, å anna enn hos eit svart lite mindretal. Og - om folk seier at avisa er darleg, så oppfordra dei til å senda inn kritikk og lesarbrev.Same om dei har viktige eigne opplevingar å snakka om.För det er dei som les ho, som og skal skapa avisa.

Raud Ungdom - lag.

Sosialimperialismen om 3. verden-teorien.

DEN ALBANSKE LEDELSENS KRITIKK AV DEN MAOISTISKE «TRE VERDEN»-TEORIEN

For ikke lenge sia trykte organet til sentralkomiteen i APA, avisa «Zeri i Popullit» en skarp kritikk av den maoistiske «tre verden»-teorien og dens «klasseløse, opportunistiske standpunkt til vurderinga av verden i dag, idet den ser bort fra hovedmotsigelsen i vår epoke». I artikkelen, som blei publisert i begynnelsen av juli i år, gis det en analyse av det kinesiske skjema om «tre verdener». Avisa kommer til den konklusjon at Peking-teorien, som blei bredt reklamert, har som mål å bremse den revolusjonære prosessen og forsvare kapitalismen og dens hegemoni.

Avisa sier at i skjemaet «tre verdener» forekommer ikke hovedmotsigelsen mellom proletariat og borgerskap. I den «tredje verden» benektes motsigelsen mellom de undertrykte folkene og de reaksjonære og pro-imperialistiske kreftene.

Forsøkene på å framstille den «tredje verden» som «hovedkrafta i kampen mot imperialismen» vurderer avisa som framlegging av et typisk opportunistisk synspunkt. Ifölge denne teorien, bemerker «Zeri i Popullit», skal ikke folka i den «tredje verden»s land kjempe mot for eksempel det blodige fascistdiktaturet til Pinochet i Chile og andre reaksjonære

regimer, men forene seg med dem og støtte opp under dem.

En analog vurdering gir avisa av den maoistiske betegnelsen den «andre verden». I artikkelen sies det at forfatterne av nevnte skjema klart demonstrerer sine anti-revolusjonære holdninger i det de utgir landa i «den andre verden» for å være forbundsfeller av «den tredje» i kampen mot «supermaktene».

De oppfordrer det europeiske, japanske, kanadiske proletariatet og proletariatet i andreland til sosial fred, til samarbeid med kapitalistene og til å gi avkall på revolusjonen.

Denne pseudo-anti-imperialistiske teorien, fortsetter avisa, rettferdiggjør og understøtter den nykolonialistiske utbyttingspolitikken til de imperialistiske maktene, og den rettferdiggjør det amerikanske krigsnærvær i Vest-Tyskland, Belgia, Italia, Japan osv. og kaller det en forsvarsfaktor. Slike synspunkter er svært farlige for folkenes frihet.

«Zeri i Popullit» konkluderer med at prekenen om menneskehetens deling i

«tre verdener» ignorerer hovedmotsigelsen i vår epoke, idet den oppfordrer proletariatet til å forene seg med monopolborgerskapet og likeså de undertrykte folkene med imperialistmaktene i den «andre verden» og det er verken i interessene til verdensproletariatet eller folkene i de sosialistiske landa.

Etter materialet til den albanske pressa å dømme, har det i Tirana også tidligere vært lagt for dagen uenigheter med den pseudo-vitenskapelige maoistdoktrina om inndelinga av verden, der den første verden utgjøres av USA og Sovjetunionen, den andre av utviklede kapitalistiske stater og den tredje av utviklingslanda i Asia, Afrika og Latin-Amerika. Dete kom delvis for dagen på den sjuende kongressen til Arbeidets Parti i Albania i november 1976. Den beretninga som blei presentert for kongressen konstaterte at en slik deling av verden «tørker ut klassekarakteren» til de ulike politiske kreftene og er retta mot det å framkalle «ideologisk uorden og undergrave de progressive kreftenes kamp».

Den maoistiske «tre ver-

den»-teorien er revet over ende og diskreditert av alle gjennom utviklinga av nåtidas revolusjonære og nasjonale frigjøringsbevegelser. Pekings politiske aksjoner på den internasjonale arenaen avslører i øynene på folkene som kjemper for nasjonal og sosial frigjøring, ikke bare maoistenes teoretiske konstruksjoner, men også den anti-revolusjonære retninga i den praktiske politikken deres. Det forundrer ikke at hele holdningsløsheten i de maoistiske vurderingene av situasjonen i verden i dag, bygd på den såkalte «teorien om de tre verdener», framtvinger avgrensninger mot denne teorien til og med fra dem som i lang tid har understøtta Peking.

I likhet med kritikken av den maoistiske teorien om de «tre verdener» framlegges det i artikkelen også den albanske ledelsens eget syn på den internasjonale situasjon, og det opprettholder de, for den albanske propaganda, vanlige fordømmelser når det gjelder politikken til Sovjetunionen og andre sosialistiske land. Tj. ss, 15.7.77

Sentralorganet til SUKP, «Pravda», omtaler denne tesen (tre verden-teorien — red.) slik:

«Et grovt forfalsket bilde av det internasjonale styrkeforholdet» og tilføyer en grov fornærmelse: «Alle stater» hevder de «danner 'tre verdener' ... Mao-gruppene benekter fullstendig eksistensen av det sosialistiske systemet, deler opp de sosialistiske statene provokatorisk på alle tre verdener og forsøker å spille dem ut mot hverandre. (1)

1. «Pravda» fra 22.5.75, siterer etter Sozialismus; Theorie und Praxis, tillegg IV, 75 s. 89.

«Derigjennom vender maoistene seg til alle landa i den 3. verden bevisst ut til et klasseløst grunnlag. Til tross for de ulike strukturene i disse landa, skiller de ikke mellom progressive og reaksjonære regimer, mellom land som er nært knytta til imperialismen og land med sosialistisk orientering osv. (2)

2. W.P. Matwejew. Den anti-sosialistiske, avspenningsfiendtlige utenrikspolitikken til lederen i Peking (der Pekingers Führer!) Øst-Berlin 1974, s. 219

I sentrum for det revisionistiske angrepet står anklagen:

«Denne teorien går hovedsakelig ut på at hovedmotsigelsen i vår epoke ikke går mellom det sosialistiske og det kapitalistiske systemet, men mellom de «rike og de fattige land.» (3)

3. Alimow/Stschetinin. Legenden om inndelinga av verden i rike og fattige nasjoner, Øst-Berlin 1975, s.